Akbaba

30 Ağustos:
O sabah güneş böyle doğmuştu!

Herkesi memnun edecek
en değerli ikramiyeleri
daima İş Bankası verir
Bu sene İş Bankası mevduat sahiplerine 70 Apartman Dairesi ile 5.200.000 lira... cem'an 8 milyon liralık ikramiye dağıtıyor. 5 Apartman Dairesi ile 550.000 liralık para ikramiyelerini ihtiva eden 28 Ekim çekilişine en fazla şansla katılmak için bütün tasarruflarınızı İş Bankasında toplayınız.
her 200 liraya
1 kur'a numarası
FAAL d - 648
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

SAYI : 442 C. : 17 1 EYLÜL 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Bulunmuş mektuplar!

AKİS dergisi, 1956 yılında benim düşük Başvekile yazdığım üç mektubu bulmuş, yayınladı.

Hemen cevap vereyim: Bu mektuplar benimdir. Yazdığımdan ötürü hiçbir üzüntüm yok. Anlatayım:

1 — Bu mektuplarda da belirttiğim gibi, o günlerde ben ağır bir kalb krizi geçirmiş, Amerikan Hastahanesinde sırt üstü yatıyordum. Ölüm, hayattan daha yakındı bana...

2 — Adnan Menderes, ertesi gün hastalığımı haber almış, hastahaneye telefon etmiş, nöbetçi doktordan sağlık durumumu sormuştu.

3 — Onun —daima içim titreyerek anacağım— bu ilgisi, ben hastahaneden çıkıncaya kadar, elli gün, aralıksız devam etti.

4 — Hususî Kalem Müdürünü, Yaverini, İstanbul Valisi Gökay'ı, İstanbul Emniyet Müdürü Nakiboğlu'nu hastahaneye gönderdi. İlâç, doktor, neye ihtiyacım varsa karşılanacağını aralıksız bir nezaket ve yakınlıkla tekrarladı.

5 — Kendisine «şahsan» çok, pek çok minnettar oldum ve minnettarım.

Bu bitti... Şimdi bir de politikamızın öbür cephesine göz atalım:

A — Ben, büyük İnönü için bir kitap yazmıştım. Bir biyografi romanse... Hayatını hikâyeleştirerek anlatıyordum. Çok çalışmıştım. Çok da beğenilmişti... Sonra, Serbest Fırka boğuşmasında kalemimle C. H. P. cephesinde döğüşmüştüm. Akbaba o kadar çok yara almıştı ki, Serbest Fırka kapanırken o da gözlerini kapadı.. Daha sonra Demokrat Parti kuruldu. Ben, yine eski cephemde kaldım. Yine eski gücümle döğüştüm. Hem de ne fedakârlıklar, ne sıkıntılar pahasına... [NOT: Unutmamalı ki, okuyucu, daima iktidara karşı, muhalefetle yanyana olan gazeteyi arar. O günlerde ben, bağlılığım yüzünden kâğıt parası bulamazken, rahmetli bir karikatürist arkadaşımız, çıkardığı bir Mizah gazetesiyle D. P. yi tutarak ve C.H.P. ye çatarak, iki yılda bir apartıman yapmıştı.]

İşte Sayın İsmet İnönü, Adnan Menderes'in her gün sağlığını sorduğu bu hastaya bir telefonla, bir mektupla bile geçmiş olsun dememiş, bir kerecik gönlümü almamıştı!

B — Siz söyleyiniz: Gazeteci olarak değil, vazife dışı, insan olarak, şahsen minnettar olmıyayım mı o adama?...

«Beni, lâakal Ekrem Şerif kadar sizin müşfik alâkanız da tedavi etti» demişim. Doğrudur elbet. Öyle bir hastalık ve benim gibi duygulu bir hasta için şefkat, muhabbet ilâç ve doktorla eşittir.

C — İsmet Paşamız için ne demişim?.. «Zekâsı var» demişim. Yalan mı?... «Kültürü var» demişim. Yalan mı?... «Tecrübesi var» demişim. Yalan mı?... Hepsi doğrudur. Hepsi, hepsi var. Ama bir şey daha demişim: «Kalbi yok!...» Bu da yalan değildir. Başka misal istemez. Hiç olmazsa ölüm döşeğinde bile aranmıyan benim için doğru!

Sayın İnönü'nün fikir plânındaki büyük varlığı nasıl söz götürmezse, gönül plânındaki, sevgi plânındaki yokluğu da söz götürmez.

Başka?... Üç bin lira ilân paramı alamıyorum diye Ziraat Bankası Müdürü meşhur Mithat Dülge'yi şikâyet etmişim.

[NOT: Bunun hikâyesi vardır. Şöyle ki: Divan Otelinin açıldığı gece, verilen büyük ziyafete ben de dâvetli idim. Dörder, altışar, sekizer kişilik sofralar hazırlanmıştı. Benim oturduğum masada Ziraat Bankası Umum Müdürü Mithat Dülge de vardı. İçti, coştu, şöhretli ses sanatkârlarımıza dost iltifatlar etti... Sonra, başladı fısıltı halinde benimle konuşmaya. İstediği şu idi:

Ben, haftalık bir dergi çıkaracaktım. Adı «Türkiye Turizm» olacaktı. Sermayeden yana hiç üzüntüm olmıyacaktı. Yüz bin, iki yüz bin, üç yüz bin, ne istersem hazırdı. Üstelik sahifeler dolusu ilân da verecektiler.

Bu fedakârlığın bir sebebi vardı ama: Her sayıda Falih Rıfkı Atay'a, Bedii Faik'e çatacaktım... O günlerde, Dünya gazetesi kendisine, yahut Turizm Bankasına hücum etmiş, Dülge'yi yaralamıştı.

Sarhoş sofrası deyip konuyu değiştirdim. Ama o, ertesi sabah ayılınca tekrar beni aradı. Kendisine:

— Ben turizm konusunda söz sahibi değilim, böyle bir dergi çıkarmağa yetkim yok dedim.

Anladı ve telefonu terbiyesizce suratıma kapadı. Ondan sonra, her yıl Akbaba'ya verilen dört bin liralık ilânın bin lirasını kesti. Geri kalanı da aylarca vermedi...]

Şimdi soruyorum: Ziraat Bankasından ilân almak suç mudur?... Eğer suç ise, ben bu suçtan yakasını kurtaracak gazete tanımıyorum!

Fakat bir gazeteye ilân verip de aylarca parasını vermemek, hele bir banka için sahiden suçtur ve elbet alacağımı istemek de benim hakkımdır.

Akbaba'da yalnız Ziraat Bankası ilânı mı var?... İş Bankası yok mu? Yapı ve Kredi Bankası yok mu? Pamuk Bank, Akbank, Emniyet Sandığı yok mu?

Akbaba gibi büyük satışlı dergilere her müessese ilân verir elbet. İlân almak ve parasını alamayınca şikâyet etmek ne zamandan beri suç oldu acaba?

Bunları yazdıktan sonra şimdi kocaman ve uzun bir ammaaa deyip duralım.

Buraya kadarki olaylar, benim hususî hayatım, şahsî hayatımdır.

Bunun dışında bir de benim iş hayatım, gazetecilik hayatım var. İkisini birbirinden kesin bir çizgi ile ayırmak lâzım.

Ben de iki hayatımı birbirinden ayırmışımdır: Hastalığımda bana e-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Kültür ocakları açıldı. (Gazeteler)

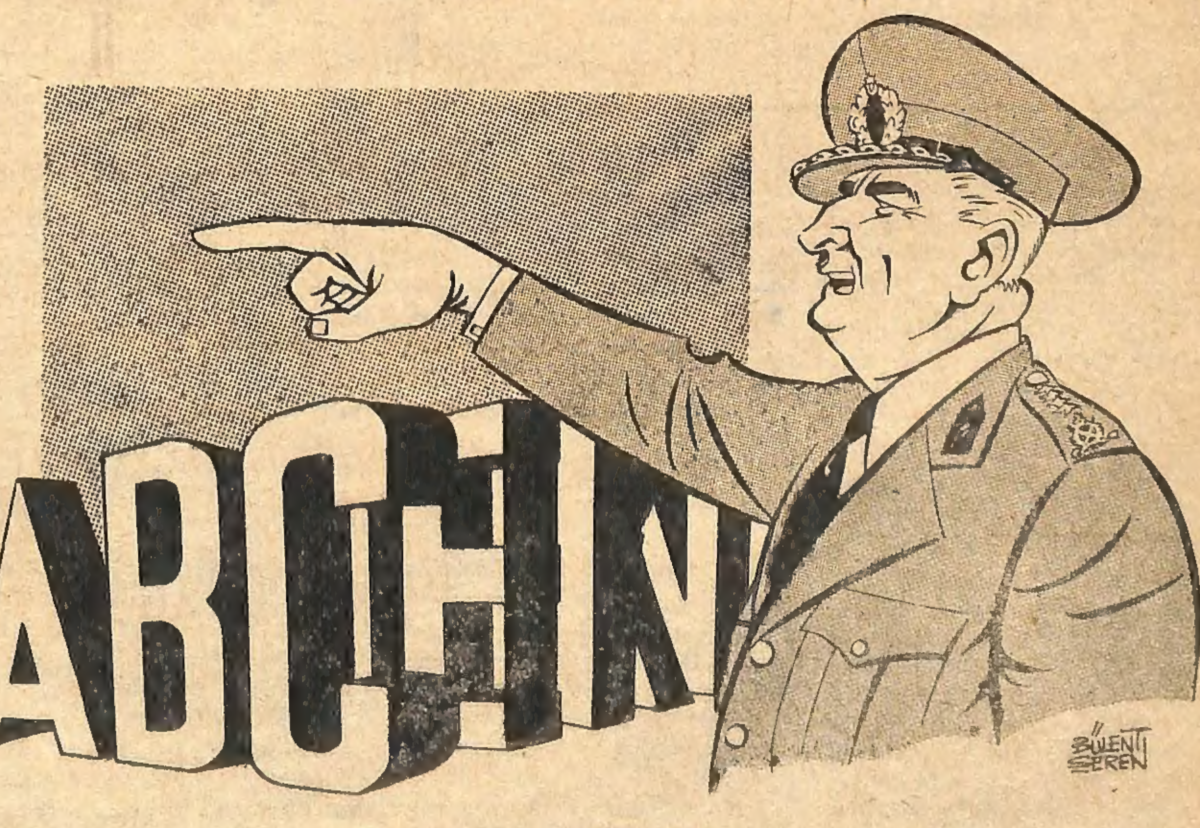

Gürsel — İleriii, marş!..

ONLARIN GAZELİ

— Sayın Talât Akev'e ithaf —

**Harcadık on yılı gafletle perişancasına,
Çiğnedik halkı şakavet ile Mervanca'sına!**

**Parti forsuyla olup her birimiz bir Karun,
Topladık hırs ile milyonları korsancasına!**

**Kopyalar kopyası Galip Hoca'mız dağlarda
Gezdi dürbünle ve kasketle kumandancasına!**

**Zorlu ustaydı komisyonculuk ilminde Fatin,
Yüzde onlar takılırlardı gelip kancasına!**

**O Koraltan ki, kor alttan kazığı, sonra fakat
Yedi bizzat... Uluyor şimdi kudurgancasına!**

**Hilkat ûcûbesi, şenpaze-i âlem Kalafat
Har vurup sürdü safa on sene harmancasına!**

**Çekeriz şimdi hoşor yosmaların hasretini,
Gece, gündüz yaşadık aşk ile üryancasına!**

**«Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini»
Ordumuz kükredi bir lâhzada arslancasına!**

**Gençliğin mahvına her gayreti sarfetti Celâl,
Gerilip attı Aga'm tekmeyi tırpancasına!**

**İhtilâl aşkı nasıl sardı şu askerleri ah?
Verdiler ders-i siyaset bize irfancasına!**

**Yassı bir sahnenin üstünde bugün toplanarak
Sûzinak'dan okuruz şarkıyı Ongan'casına!**

**Gardiyanlar gece rüyada gelip giydiriyor
O beyaz nesneyi boydan boya mintancasına!**

**Hicvi İbrahim'in, elbet bilirim, katre gelir,
Size üstadımız Eşref gerek ummancasına!**

İbrahim DELİDENİZ

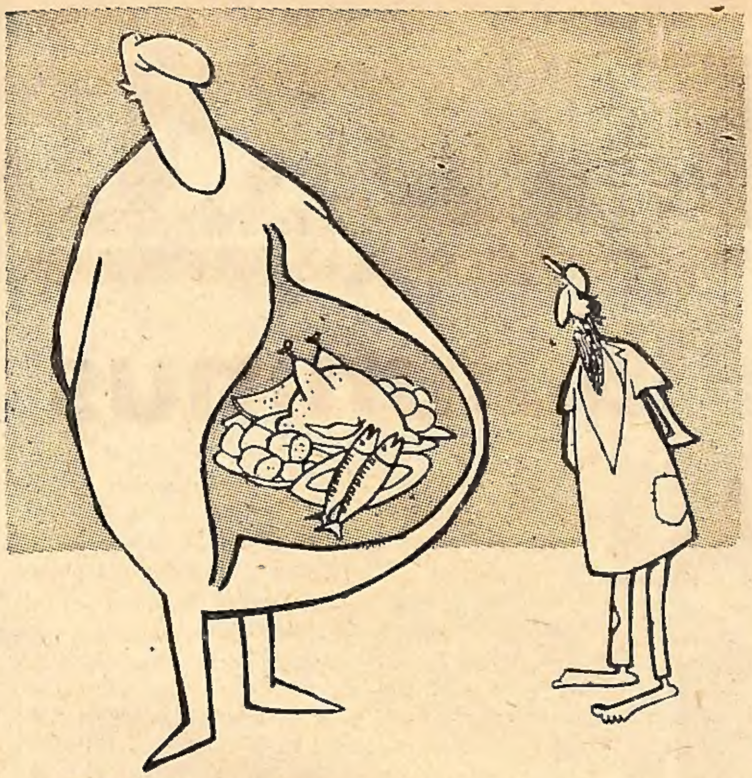

Türk yemekleri sergisi açıldı! (Gazeteler)

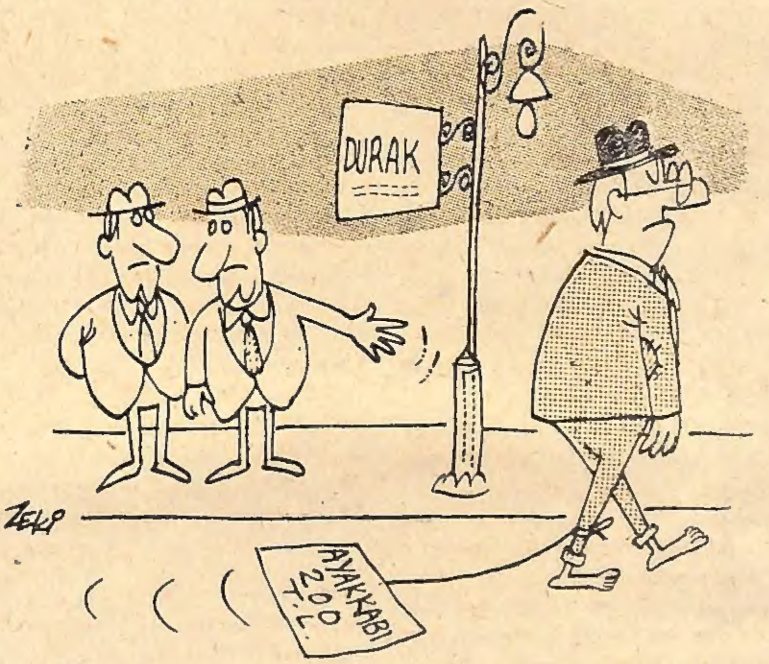

— Ya timarhaneden çıkmış, ya kunduracı dükkânından!..

vim kadar yakınlık, şefkat, muhabbet gösteren günün Başvekiline karşı kalbim şükranla dolu olduğu halde Akbaba'ya yazı yazarken, o Yusuf Ziya'dan ayrılıyor, bir başka Yusuf Ziya oluyordum.

Siz, Adnan Menderes'in en öfkeli, en kırıp döktüğü, en yakıp yıktığı günlerde benim kadar korkusuz konuşan yazar gördünüz mü?

Hususî hayatımda, şahsî hayatımda pek haklı bir gönül kırıklığı taşıdığım halde, İnönü'nün başına Uşak'ta taş atılınca Akbaba'da şu satırlar çıktı:

«Kurtuluş kavgasının kahraman İsmet Paşasını, Lozan savaşının çetin politikacısını, Atatürk inkılâplarının başyardımcısını, İkinci Dünya Savaşında evimizin, yurdumuzun, canımızın kurtarıcısı İnönü'yü unutanlar, elbet bir uçak kazasının türbelerden yükselen dualar, caddelerde tüten kurban kanlariyle uyandırılmış hassasiyetini de unutacaklar... Unuttular işte!

İnönü'nün, her teli vatan uğrunda ağarmış ak saçlı başı, savaş meydanlarında almadığı yarayı politika meydanlarında aldı.

Ona atılan taş, iktidar partisinin mezar taşı olabilir!»

Diye yazdım. Bu yazı, Akis dergisinin dediği gibi, Menderes Yassıada'ya gittikten sonra değil, Başbakanlık koltuğunda otururken yazılmıştır.

Yine 14 ay önceki bir Akbaba'da yazdığım şu satırlara bakınız:

«Senin vâdettiğin hürriyet şu ne şir yasakları mıdır?.. Bir taş atılacak, görmiyeceğiz: Fotoğrafların gözleri kör olacak! Bir demeç verilecek, yazmıyacağız: Kalemlerin dilleri tutulacak!

Senin vâdettiğin eşitlik bu mudur?... Sen, Vatan Cephesinde kendi propagandana Allahı yardımcı çağıracaksın, C.H.P. kongresine de jandarma ile polisi!...»

Bu yazı da Akis dergisinin dediği gibi arkadan savrulmuş bir kahpe yumruk değildir. Menderes'in yüzüne savrulmuştur.

Benim gazetecilik hayatımın gururu, şerefi olan bu türlü yazılarla bir iki sayfa değil, bir iki Akbaba doldurabilirim. Yazılarından böyle örnekler verecek kaç Yusuf Ziya Ortaç gösterebilirsiniz bana?...

Ben ki, hususî hayatımda, şahsî hayatımda Adnan Menderes'e minnettarım, İsmet İnönü'ye de küskün. Ama, o başka şey, bu başka şey. Biri kalb işi, öbürü kafa... Biri duygu, öbürü düşünce!

Ne yazmışım Menderes'e: «Ömrüm oldukça minnettarım!» Neden?.. Ölüm döşeğinde yatarken beni her gün yokladı diye...

Bu, içerisine hastalığın marazî hassasiyeti karışmış, benim o dakikadaki özel duygum, özel minnettarlığımdır.

Ama günün birinde, bu Başvekil:

«— Biz vatana değil, vatan bize borçludur!»

Deyince, hususî duygularımı bir yana itip:

«Sizin Kadillak'ınızı geçirdiğiniz asfaltlı yoldan kadırgalarını geçiren Fatih Sultan Mehmet böyle söz söylemedi!»

Diyecek kadar kelleyi koltuğa aldım.

Ben, ne o mektuplarımla utanırım, ne bu yazılarımla öğünürüm. Biri, insan Yusuf Ziya'nın hususî hayatına aittir. Öbürü, gazeteci Yusuf Ziya'nın vazife hayatına ait.

Bu ayırıcı dedikodular üstüne söyliyeceklerim şimdilik bu kadardır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

SU DÖKME YARIŞI

AZİZ NESİN

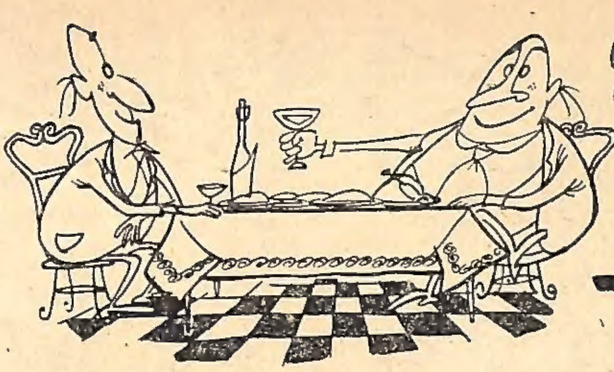

MUHASEBECİ, Baha Beyin sıkılganlığından bir şey söylemek isteyip bir türlü söyliyemediğini anlamıştı. Yirmi yılı aşkın zamandır bu kurumda çalışan Baha Bey, arkadaşlariyle arasında mesafe bulundurmasını bilir, ağır başlı bir adamdır. Örneğin, onun bugüne kadar, bir kere bile müstehçen bir hikâye anlattığı duyulmamıştır. Memur arkadaşlarının anlattıkları müstehcen hikâyeleri de, duymazlıktan gelerek, gülümsemez bile...

Baha Beyin bir başka özelliği daha vardır; memurluğunun geleneklerini yıkmış bir adamdır. Önce rüşvet almaz, rüşvetin takma adlısı olan hediye de almaz. Daha da şaşılacak olanı Baha Bey, bu kurumda avans çekmemiş tek memurdur.

Muhasebeci, onun bir şey söyiemek isteyip de nedense söyliyemediğini anlıyordu. Baha Bey, söze başlamak için öksürüyor, arada ellerini oğuşturuyor, birbirinin üstüne attığı bacaklarının yerini değiştiriyor, parmaklarını çıtırdatıyor, ama bir türlü —her ne söyliyecekse— söyliyemiyordu. Hiçbir zaman muhasebe odasında bu kadar uzun oturmamıştı.

Neden sonra ayağa kalktı, iki yumruğunu masanın üstüne dayayarak muhasebecinin kulağına eğildi:

— Avans... dedi.

Bu tek kelimeden sonra birazcık mola verip, sonra devam etti:

— Acaba mümkün mü muhasebeci bey, avans alabilir miyim?

Muhasebeci, belli belirsiz gülümsedi. Öteki memurların avans istemedikleri gün olmazdı. Önceki avansı ödemeden yeni yeni avans isterlerdi. Baha Beyin bunca yıldır bir kere bile avans istememiş olmasına, dışından saygı duyuyor, ama içinden kızıyordu. Sonunda yenilmişti ya, eline düşmüştü ya...

Muhasebeci de, Baha Bey gibi ciddî görünmeğe çalışarak, başını ona çevirdi.

— Maalesef... Maalesef Baha Bey. Para yok. Olsa can baş üstüne...

Baha Bey dönüp gitsin mi, yoksa istediğini alamamanın utangaçlığı ile pişkinliğe vurup biraz daha orada otursun mu, ne yapacağını şaşırdı. Bu bocalama arasında, kalktığı sandalyeye oturup, parmaklariyle dizinin üstüne trampete çalar gibi vurmağa başladı.

Muhasebeci merak ediyordu: Baha Bey niçin avans ister? Bunu öğrenmek için yanıyordu. Onun herkese yabancı dünyasının perdesini aralayıp bir içerisini görse çok sevinecekti.

— Hayrola Baha Bey, niçin avans lâzımdı?

Baha Bey içinden: «Madem para yok, neye sorarsın?» diye geçirdi. Ama söylese, söylese... Acaba avans verir mi idi?

— Hiç, dedi, lâzım oldu. Sıkıştık bu ay.

Daha ayın üçü. Aylık alınalı iki gün olmuş.

— Yoksa evde düğün dernek mi var? İnşallah kızı evlendiriyorsunuzdur...

— Yok... Kız daha evlenecek yaşa gelmedi.

«Evlenecek yaşa gelmedi» dediği kızı, yirmi altı yaşındaydı.

Muhasebeci, onu konuşturabilmek için:

— Geçim çok zorlaştı, dedi, benim de bakkala geçen aydan borcum var. Vallahi veremedim. Her halde sizinki de...

Baha Bey:

— Hayır, dedi, ben esnafa borç yapmam.

Evet, yapmazdı. Muhasebeci de o nun için kızıyordu ya... Bu kurumun kahvecisine bile borç yapmazdı. Haftada bir kahve içecek olsa fincan önüne konur konmaz, yeleğinin cebinden bozuk paraları çıkarır, kahveciye verirdi.

— Yoksa... Allah göstermesin, bir hastalık filân mı Baha Bey:

— Hayır, dedi, hamdolsun hastamız yok...

Muhasebeci içinden: «Ulan köpoğlu, öyleyse ne?» diye içinden geçirdi. Baha Bey de içinden: «Acaba söylesem mi, söylesem verir mi?» diye geçirdi.

— Yengemiz seyahate filân mı gidecek?

— Hayır.

Muhasebeci, Baha Beyin bardakta bileye bileye bir jiletle yirmi kere tıraş olduğunu, ayakkabılarını evde kendisinin boyadığını, çok tutumlu bir adam olduğunu biliyordu.

— Olur. Hepimizin başında. İnsan bazan sıkışır.

Baha Bey ya kalkıp gitmeli, ya da anlatmalı idi. Anlatsa, belki de muhasebeci avans verirdi. Onun elindeydi avans vermek.

— Efendim, diye başladı. Başımıza bir felâket geldi.

— Vah vah, geçmiş olsun.

— Bir arkadaşım bizi eğlendirmek istedi de...

Şaka mı ediyordu? Hayır, Baha Bey çok ciddi idi.

— Evvelsi gün, işten çıktım. Eve gidiyorum. Arkamdan bir klâkson sesi... Arabaya yol vereyim diye sağa geçtim. Yine klâkson çalındı. Sola geçtim, yine klâkson... Kızdım, başımı arkaya çevirdim. Mavi renkli bir hususî arabanın penceresinden bana bir el sallanıyor. Beni ceketimin eteğinden tuttu, arabanın içine çekti. Eski bir arkadaşım, Cihat.. Mektep arkadaşım. Otuz yıldır görüşmemişiz. Zengin olmuş, Avrupada, Amerikada uzun yıllar kalmış. Şimdi müteahhitlik ve tüccarlık yapıyormuş. Zengin... Bizim eve gittik. Gittik ama, adam bana acır da acır... «Vay sen böyle olacak adam mı idin?», «Vay sen bu hallere mi düşecektin?...»

Çoluğun çocuğun yanında mahçup oluyorum. «Birader, hamdolsun vaziyetim çok iyi» diyorsam da, anlatmanın imkânı yok... Sinemaya, tiyatroya gider misiniz, diye soruyor. Yok. Gazinoya gider misiniz? Hayır... Durmadan karıma, kızıma bakıp bakıp «Vah, vah...» diyor. «Kardeşim Cihat, biz vaziyetimizden memnunuz. Zaten evcek eğlenceyi filân sevmeyiz. Arada bir, yazlık sinemaya da gidiyoruz.» diyorsam da susturamıyorum. «Sen böyle mi olacaktın, ben seni böyle mi görecektim» diyor da bir daha demiyor. Bu sefer de tutturdu, ille de ben sizi gezdirip eğlendireceğim, demeğe... «İstemeyiz kardeşim. Biz memnunuz halimizden.» Anlatmanın imkânı yok. «Biraz dünyayı görün. Ben arkadaşın değil miyim. .» diyor. Eh, ne yapalım, peki demiş bulunduk.

Ertesi akşam gelip evden bizi arabasiyle alacak. Karım çok kızdı. Kızımın da onuruna dokundu. Karım bir yandan, kızım bir yandan: «Bütün masrafları sen gör, şu herife on para harcatma!» diyorlar. Maaşı da yeni almışım. Daha kirayı bile vermemişim.

Ertesi akşam Cihat geldi. Bu sefer arabasında şoförü de var. Bindik arabaya. Bizi o gece Boğaz'a götürdü. Emirgân'da çay içtik. Ben daha cüzdana davranmadan, bu Cihat iki tane onluğu garsona uzattı. Taş çatlasa, bizim içtiğimiz çay beş lira. Ben şimdi ne yapayım?... Karım, koluma bir çimdik attı. «Haydi!» diye fısıldadı. «Ne haydisi hanım?» «Altında kalma, sen de bir şey ver!» Yahu ne vereyim, adam yirmi lirayı attı, arkasına bakmadan yürüdü. Bizim hanım, durmadan dürtüklüyor beni: «Hadisene!» Çıkardım bir lirayı. Parayı verirken Cihat görsün istiyorum. «Cihat Bey, Cihat Bey!» dedim. Döndü, baktı. «Ben bahşiş veriyorum» dedim, garsonun eline parayı uzattım. Bindik arabaya, gidiyoruz. Epi gezdik. «Yemeği burada yiyelim» diyerek bizi bir yere soktu ki, olur yer değil... Yedik, içtik. «Hesap!» dedi. Garson adisyonu ikiye katlamış, getirip önüne koydu. Şöyle bir baktı, bütün bir yüz lira ile elli lirayı tabağa bıraktı. Kızım, masanın altın-

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

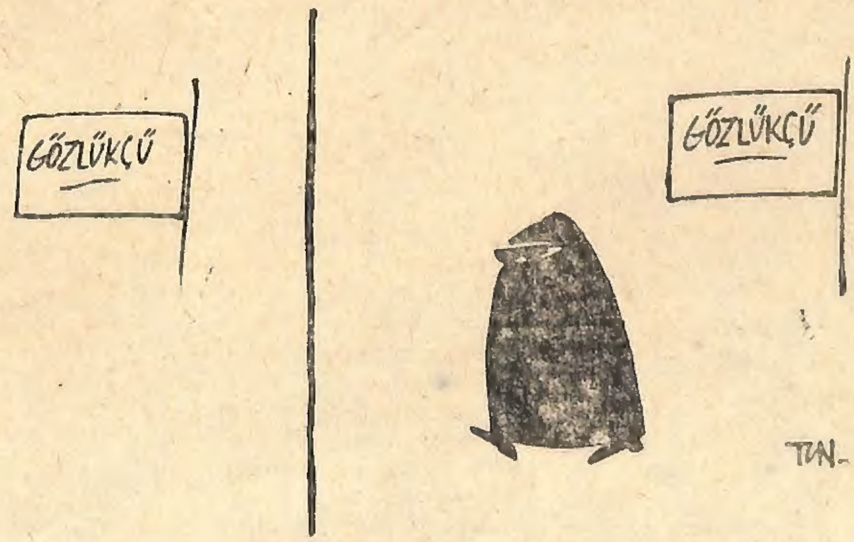

YAZISIZ!

dan boyuna beni tekmeliyor. Karım da durmadan kaşını gözünü oynatıyor. Öyle kaş göz ediyor ki, kendinden geçmiş. Birden Cihat dönüp de, karımı öyle kaş, göz oynatırken görmez mi?... «Bir şey mi var efendim?» dedi. Cevap bana düştü: «Yok, öyledir bizim hanım... Keyiflendi mi kaşı oynar...»

Garson paranın üstünü getirdi, bir yığın para. Cihat «Üstü kalsın» diyerek kalktı. Bizim hanım «Rezil olduk, altında kalma!» diye fısıldayor. Elimi cebime attım, ne kadar bozuk para varsa, tabağın içindeki paraların üstüne döktüm. Mahsustan paraları yukarıdan döktüm ki Cihat şangırtıyı duysun da benim de para verdiğimi anlasın... Vestiyere geldik. Şapkalarımızı alacağız. Artık vestiyer parası benim. Hiç olmazsa bunu verelim. Bunu elimle ittim «Bırak Allahaşkına, bu da bizden...» deyip, bir iki buçuk lirayı attım. Vestiyerdeki herif ters ters bakmaz mı? Kızım «Daha versene baba, rezil olduk» diyerek eteğime yapışmış. Sesimi mahsustan yükseltip adama «Aman oğlum, sana on lira diye yoksa iki buçuk mu verdim?... Al şunu!» diye önüne bir on liralık daha attım. Çok şükür, bir teşekkür edebildi. Biri de kapıyı açtı. «Sen dur!» diye Cihatı ittim. Parayı ben vereyim diye Cihatı telâşla bir ittim ki, beş adım ileri fırlıyor. Kapıdan bizi geçiren herifin eline bir ikibuçuk liralık sıkıştırdım. Arabaya binerken oradan bir herif daha peydahlandı. «Dur sen Cihat!» diyerek, bunu göğüsleyip, ittim. Az kaldı, denize yuvarlanacaktı. Bir iki buçuk lira da bu herife verdim. Karım yavaşça «Bunu iyi yaptın!» dedi. Arabaya bindik. Binmemizle pencerenin dışında bir adam peydahlandı. Şapkasını çıkarıp selâmladı. Kızım, sol böğrüme dirsek atıp «Hadisene baba!» deyince, uyandım «Al evlâdım!...» bir iki buçukluk da bu herife verdim.

Hava da kararmış. Boğaz'dan Beyoğluna çıktık. Cihat «Sizi, şimdi bir çalgılı gazinoya götüreyim!» dedi. Oldu olacak, ne yapalım götürsün... Bir çalgılı bahçeye girdik. Karnımız tok ama, masamız mezelerle içkilerle donandı. Sahnede saz takımı var, bir kadın şarkı söylüyor.

Cihat, garsonu çağırıp eline bir yüz liralık tutuşturdu, saz takımından birine haber yolladı. İstediği bir şarkı varmış. Hanım, boyuna beni dörtükleyip «Altında kalma!» diyor. «Olmaz hanım, bizim de sıramız var. Garsona bahşişi vermek bizden...» Öyle ya iki gözüm, biz bu herifle sidik yarışına girebilir miyiz? Canım da sıkılıyor, bir şey yapmam lâzım. Birden aklıma geldi «Cigara!» diye feryat ettim. Cigaracı geldi. Cihat'a bir Harman, kendime de Yenice aldım. Cigaracıya, on liralığı atıp «Üstü kalsın!» dedim. Kızım yavaşça «Aferin baba!» dedi. Biz böyle yer içerken, Cihat, «Hadi biraz da sizi alafranga bir yere götüreyim!» demez mi?...

Garson yine hesap pusulasını buna götürdü. Cihat tabağa iki tane yüz liralık koydu. Gelen paranın üstünden bütün elli liralık alıp, gerisini bıraktı. Hay Allah... Tabağın içinde tepeleme para duruyor. Bizim hanım bir yandan, kızım bir yandan «Hadisene baba... Altında kalma!» diye fısıldıyor. Yahu bu adamın para harcamasına biz bahşiş vererek bile yetişemeyiz. Ne yaparsın muhasebeci bey, bir on liralık da ben tabağın içine koydum ama, sanki ciğerimden bir parça söküldü. Kız «Az verdin baba» demez mi?.. Hay Allah... Arabaya bineceğiz, oradan biri daha çıktı. Ben hemen «Dur sen!» diye bu bizim Cihatı nasıl göğsünden itti isem, o parmaklıkların üstüne devrile dursun, ben bu araba önünde peydahlanan herife de beş lira verdim. Cebimde iki buçuk liralık arıyorum yok... Ondan mecburen beş lira verdim. Beş liradan aşağı bozuk para kalmamış, ne yaparsın...

Bizi bir başka yere götürdü. Burası alafranga imiş. Efendim, bizde yiyecek, içecek hal mi kalmış... Birer dondurma söyledik. Derken benim helâya gitmem icap etti. Cihat da gidecekmiş. Beraber gittik. Helâdan çıktık. Orada bir kadın kolonya sürüyor ya... Ben hemen davrandım. Ulan bozuk para yok... Bir dirsek. Cihadı duvara dayadım Beş lirayı çıkarıp kadına verdim. Kadın parayı bozdu. Cihadı da kapıdan çıkıyor. Cihada işittirmek için «Üstü kalsın!» diye bağırıp, kadının elinden paraları kaptım.

Yerlerimize oturduk. Gece yarısı oldu. Hesap geldi. Cihat bir bütün elli liralığı da burada bırakınca, ben iyice şaşırdım. «Dur sen, bahşiş de benden!» diye bağırıp, garsona helâ parasının üstünden kalan iki buçuk lirayı da verince garson şaşırdı.

Her arabaya binişimizde, arabanın önüne bir adam çıkıyor. Ben de her araba önüne çıkana para veriyorum. Ben vermesem, o verecek.

Ben artık eve gideceğiz sanıyorum. «Haydi şimdi de sizi pavyona götüreyim!» dedi. Pavyon, bizim gittiğimiz yer değil... Orada viski içtik İyi de eğleniyorduk. «Haydi, başka yere gidelim» dedi. Yahu, saat iki

Orman yangınlarına karşı çare aranıyor. (Gazeteler)

Aya giden insan mağarada oturacak... (Gazeteler)

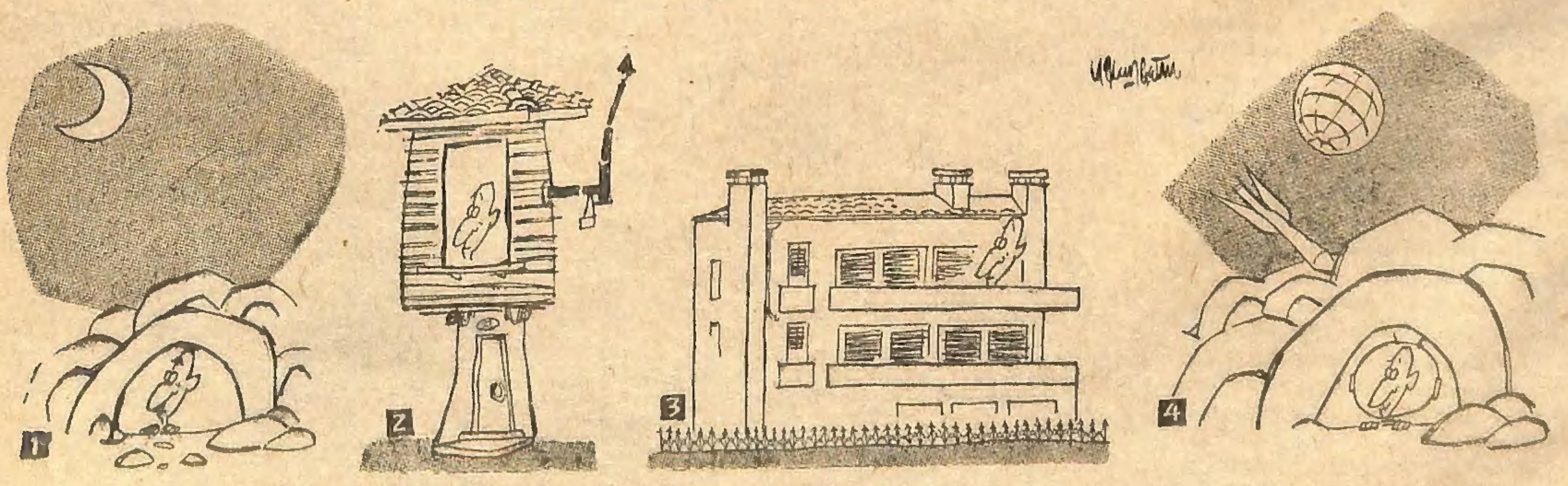

«Medeniyet dediğin...»

olmuş. Uykumuz geldi dediysek de anlamaz... İlle bizi gezdirip eğlendirecek. Evet eğleniyoruz. Paraları o çekiyor. Gel gelelim, ben bahşiş vermeğe bile dayanamıyorum. Pavyondaki masrafı ödedi. Bahşişi ben verdim. Vermiyeceğim ama bizim hanımla kız bırakmıyorlar ki... Kolumu, budumu çimdiklemekten çürük içinde bıraktılar. «Altında kalma!» deyip duruyorlar.

Vestiyere parayı ben verdim. Kapıyı açana verdim. Araba önündeki herife verdim. Hem nasıl... «Sen dur!» diye bağırıp, Cihadı itiyorum. Başka bir pavyona gittik. Orada da öyle... Oradan çıktık. Saat, sabahın üç buçuğu... Neredeyse gün ışıyacak. Şu Cihattan yakamızı bir kurtarsak selâmete varacağız. «Haydi, şimdi Boğaz'a gidelim de güneşin doğuşunu seyredelim!» demez mi?... «Olmaz Cihat!» dedim. «Çok teşekkür ederiz. Çok eğlendik. Artık bize müsaade...» Bırakmaz bizi. İlle de eve götürecek. Ne ise efendim, biz bundan zorla yakamızı kurtardık. Bizde teşekkür teşekkür üstüne... Arabasına binip gitti. Biz de bir taksiye binip evimize geleceğiz. Velâkin elimi cebime attım ki, iki tane on kuruştan başka metelik kalmamış. Şimdi ne yapacağız? Bizim hanıma «Allah belânızı versin ulan. Biz bu herifle sidik yarışına çıkabilir miyiz?... Altında kalma, altında kalma, diye diye işte sokakta kaldık...»

Ben hayatımda karıma böyle bağırmamışım. Şaşkınlıktan birader... Kız oradan «Bizim de kendimize göre haysiyetimiz var» demez mi... Bunu nasıl saçından yakaladımsa birader, suratına şamarı çarptım. Hiç yaptığım şey değil... Ama kendimi kaybetmişim. Biz yürüye yürüye üç saatte eve gelemeyiz. Düştük yola... Git git bitmez... Ben boyuna söğüp sayıyorum. Dizimde derman kesildi. Saate baktım, beş olmuş. Kızın iskarpin ayaklarını vurmuş, iskarpinleri çıkardı, çorapla yürüyor. Baktım, orada bir bank var. «Şuraya oturalım da biraz dinlenelim, bakalım ne olacak...» dedim. O turduk. Bizim hanımla, kızın başları göğüslerine düştü, başladılar uyuklamağa... Yahu ne iştir başımıza gelen... Bırak masrafı, bahşişe yetişemedik, mahvolduk. İyice ortalık aydınlandı. Benim de içim geçmiş.

«Baha, Baha!...» diye bir ses duydum. Uyandım ki, Cihat arabasının içinde karşımızda. «Ne yapıyorsunuz orada?» dedi. Hemen hanımla, kızı dürtüp uyandırdım. Bizimkiler şaşaladı. Kız pabuçları giymeğe çalışıyor. Ben ne diyeyim: «Biraz şurada oturduk ki, güneşin doğuşunu seyredelim... Haydi sana gülegüle...»

Herif çekti, gitti. Biz de ölü gibi eve geldik. Dün o yüzden işe gelemedim. Bizde metelik kalmamış. Kirayı bile verememişiz. Şimdi bana avans verebilecek misiniz?

Muhasebeci durdu, düşündü. İstese verebilirdi. Ellerini oğuşturarak:

— Maalesef Baha Bey, dedi, maalesef... Hiç para yok...

Aziz NESİN

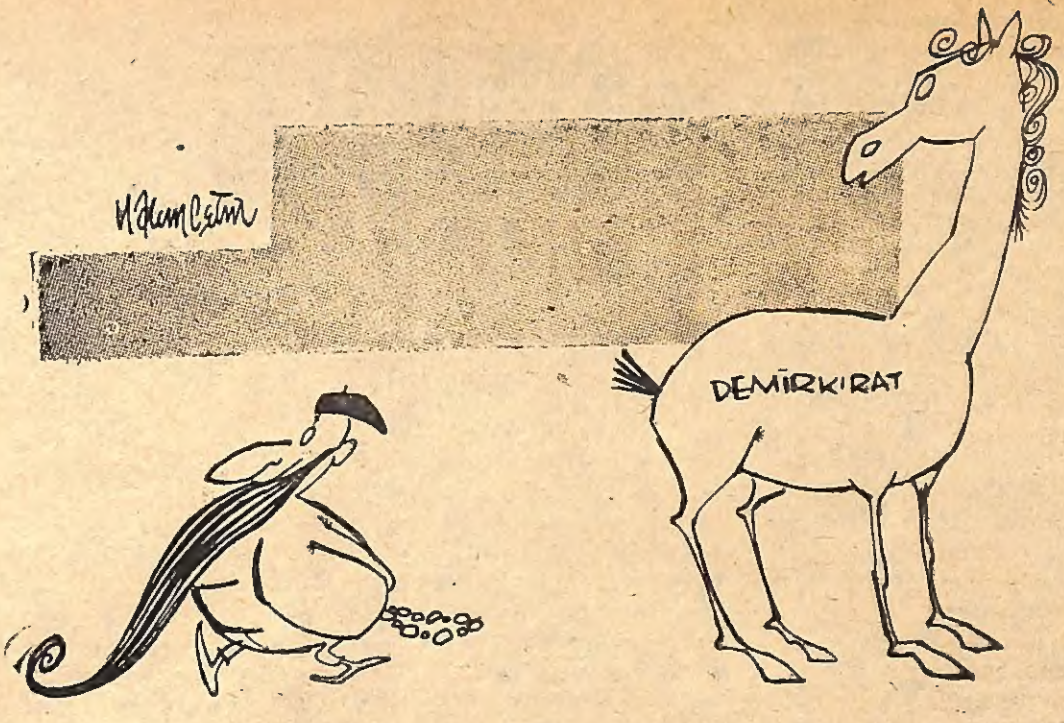

Kuyruk!

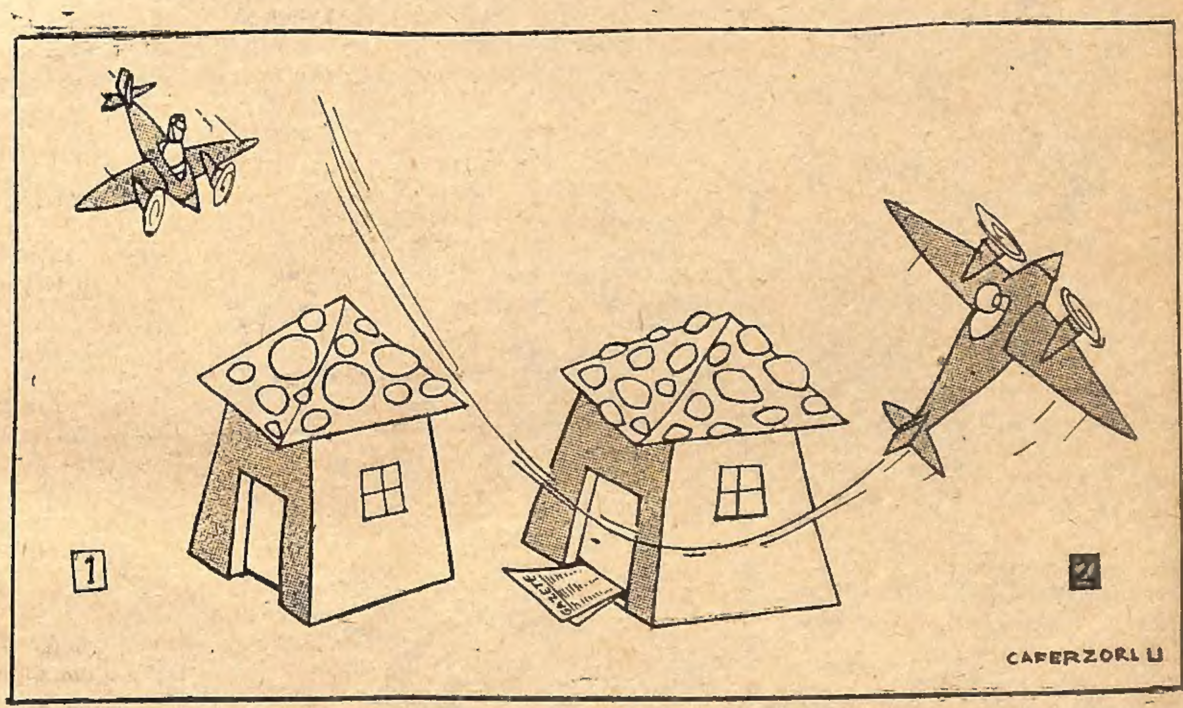

Köylere uçaklarla gazete dağıtılıyor. (Gazeteler)

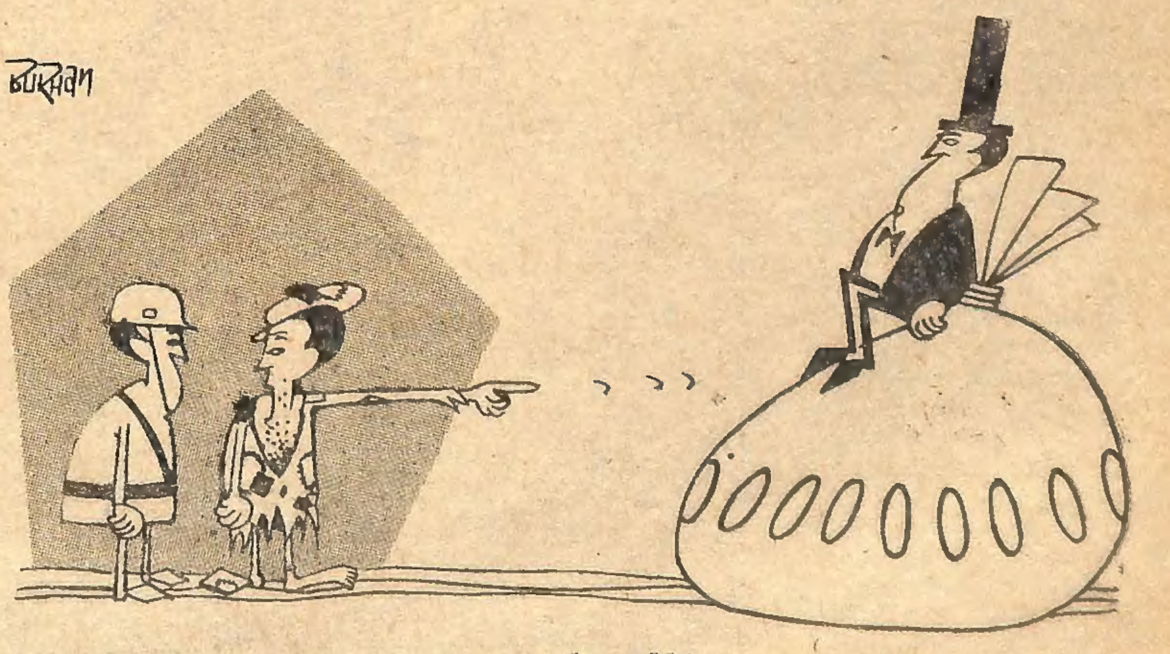

— Benden çaldı!...

Muamele Yazıhanesi

Adnan Veli

(Bu olay, Mart. 1960 tarihinde cereyan etmiştir.)

BELEDİYE zabıta müdürlüğünün telefonu çaldı. Nöbetçi memur ahizeyi kaldırdı:

Alo... Buyurun efendim... Belediye Zabıtası...

— Hah, ben de orasını arıyordum. Beyefendi ben Başbakanlık Müsteşarlığından...

— Anlıyamadım efendim. Başbakanlık Müsteşarlığından mı dediniz?...

— Evet... Başbakanlık Müsteşarlığından...

— Emrediniz efendim. Buyurunuz...

— Bir ceza zaptı hakkında görüşmek istiyordum...

— Ceza zaptı hakkında mı dediniz efendim?...

— Evet...

— O halde zât-ı âlinizi nöbetçi komisere bağlatayım efendim...

— Bağlatın...

— Alo Santral!... Santral!... Ali.. Yahu Santral diyorum sana! Santral!... Bu hattı Nöbetçi Komisere bağlar mısınız!... Evet... Komiser Osman beye...

— Başüstüne... Bağlıyayım...

— Alo... Nöbetçi Komiser Osman... Buyurunuz efendim...

— Osman bey... Ben Başbakanlık Müsteşarlığından telefon ediyorum..

— Buyursunlar efendim, buyursunlar beyefendimiz...

— Osman bey... Sizden bir ricam olacak...

— Estağfurullah efendim, emredersiniz...

— Yok, sadece rica ediyorum... Bir ceza zaptı hakkında görüşmek için...

— Emrediniz efendim...

— Beyefendi, bir vatandaş, çöp kutusunun üstüne kapak kapamadığı için...

— Evet efendimiz...

— Kapak kapamadığı için çok ağır bir cezaya çarptırılmış bulunuyor.

— Vah vah, buna çok üzüldüm beyefendimiz... Ceza kararı kesinleşmiş mi?...

— Evet, kesinleşmiş...

— Şimdi daha çok üzüldüm beyefendi... Yalnız, kesinleşen zabıtlarla bendeniz meşgul olmuyorum... Acaba size bir numara versem oraya bir defa telefon edebilir misiniz?...

— Kimin numarası?...

— Beyefendimiz, Şube Müdürü Ziyaeddin beyin numarasını verecektim...

— Verin lûtfen...

— Yazın efendim... 23 17 74... Tekrar ediyorum efendim. 23 17 74...

— Peki, teşekkür ederim...

— Estağfurullah beyefendimiz...

Adam, verilen numarayı çevirdi:

— Alo... Neresi efendim?...

— Belediye zabıtası... Bendeniz Ziyaeddin...

— Şube müdürü Ziyaeddin bey siz misiniz?...

— Bendenizim efendim?...

— Beyefendi, ben size Başbakanlıktan telefon ediyorum...

— Buyursunlar efendim... Buyurunuz, emrediniz.

— Efendim, bir ceza zaptı hakkında görüşmek istiyordum da...

— Emrediniz beyefendi...

— Efendim, bir vatandaşın evinin önüne bıraktığı çöp tenekesinin kapağı düşmüş diye, Belediye Zabıtası memurları kendisine elli lira ceza kesmişler.

— Münasebetsizlik etmişler efendim... Çok üzüldüm... Hâdise nasıl cereyan etmiş efendim?...

— Kapının önüne çöp kutusunu bırakmışlar. Galiba sokağın köpekleri de kutuyu devirip içindeki portakal kabuklarını etrafa dağıtmışlar.

— Vah vah... Hay köpekler hay...

— Efendim, bunu Halk Partililer de yapmış olabilirler. Çünkü bize karşı biliyorsunuz en akla gelmedik fenalıklara başvuruyorlar.

— Çok doğru efendim... Köpekler yapmamıştır onu. Halk Partililer yapmışlardır muhakkak...

— Evet, mümkün... Şimdi bu cezayı sildirmenin yolu...

— Evet kesinleşmiş...

— O halde bu ciheti Belediye Zabıtası müdürüne arzedelim. Efendim, acaba zatı devletlerine bir numara versem, oraya telefonla emir buyurmanız mümkün olur mu?..

— Lütfen...

— Kaydedin efendimiz... 26 11 71...

Yazdınız mı efendim?...

— Evet yazdım... Mersi...

— Estağfurullah efendim...

Adam, verilen numarayı çevirdi:

— Alo...

— Buyurun efendim...

— Kimsiniz?...

— Müdür...

— Ne müdürü?...

— Belediye zabıtası müdürü...

— Ben Başbakanlıktan telefon ediyorum...

— Emrediniz efendim...

— Kesinleşmiş bir ceza zaptı için rahatsız ediyorum...

— Nasıl bir zabıt efendim?...

— Efendim çöp tenekesinin kapağı açık kalmış. Yahut ta yere düşmüş. Köpekler de devirmişler. Sizin işgüzar memurlarınız da ceza yazmışlar...

— Kaç lira yazmışlar?...

— Elli lira...

— Kesinleşmiş mi?...

— Evet...

— O halde ben emir vereyim efendim. Bir çaresini arasınlar... Zaptın tarih ve numarası var mı sizde?...

— Hayır yok...

— Nasıl bulalım o halde beyefendi?...

— Üçüncü şubede Zeki bey varmış... Müşerref hanımın zaptı deyince hatırlar...

— Siz Başbakanlıktan mı telefon ediyorsunuz?...

— Evet, efendim...

— Başbakanlıkta ne vazife ile bulunuyorsunuz?...

— Vazifeli değilim ama, Başbakanın yakınıyım...

— Nesi olursunuz efendim?...

— Bir şeysi olmam ama...

— Evet?...

— Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur var ya...

— Evet, efendimiz...

— Onun bir de gece şoförü vardır...

— Evet, efendimiz...

— Gece şoförü evlidir efendim...

— Evet efendimiz...

— Gece şoförünün bir baldızı vardır...

— Evet efendim...

— O baldız'a benim kayın valdem, kışlık yün eldiven örmüştür. Başbakan'a yakınlığım bu sebeptendir.

— Ha, yani Başbakanlık Müsteşarının gece şoförünün baldızına, sizin kayın valdeniz kışlık eldiven ördüğü için, Başbakanın yakını oluyorsunuz öyle mi?...

— Evet efendim.

— O halde elli lirayı derhal toslarsınız...

— Toslıyamıyoruz efendim... Durum müsait değil...

— Başka türlü hareket etmiye de kanun müsait değil...

— Peki, çöp tenekesinin kapağını köpeklerin devirdiği ne malûm?...

— Siz öyle söylüyorsunuz. Zaten köpeklerden başka kim devirebilir?...

— Halk Partililer deviremez mi?..

— Olabilir...

— Halk Partililerin devirdikleri bir çöp tenekesi yüzünden sizin, Vatan Cepheli bir kimseye elli lira ceza yazmanız doğru mu?...

— Hımmmm. İş değişti şimdi...

— Tabiî efendim... Memlekette onların yüzünden rahat huzur kalmıyor. Biz demokrasiyi niçin kurduk?... Halk Partisi, dilediği şekilde zulüm yapsın diye mi kurduk?..

— Zannetmiyorum...

— Zannetmiyorsanız cezayı silersiniz...

Esnaf her gün traş olacak... (Gazeteler)

YAZISIZ!

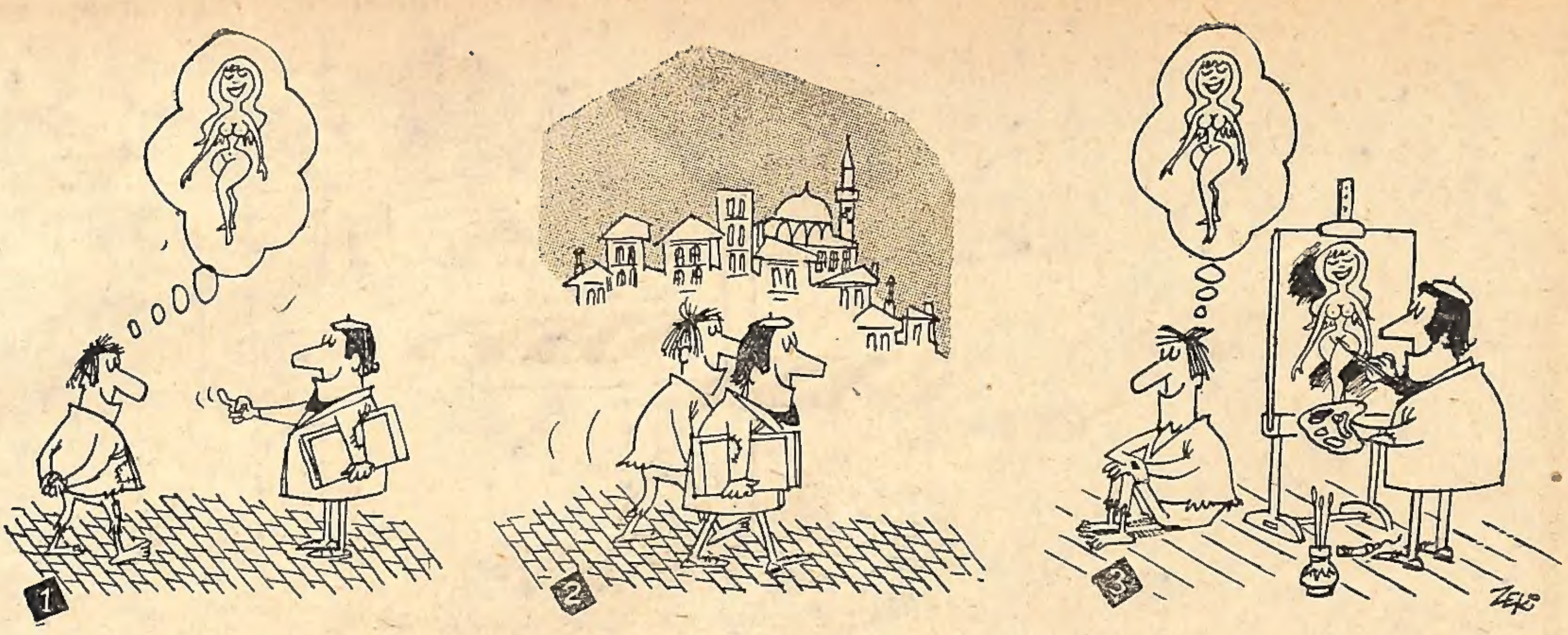

YAZISIZ!

— Yarın saat onbirde bana lûtfen uğrayın...

— Teşekkür ederim...

— Güle güle...

Telefon kabinesinin dışında Nazmiye hanım bekliyordu. Adam kabineden çıkıp kadına sokularak:

— Borcun 10 lira 75 kuruş, dedi...

— 75 kuruşu da ne oluyormuş? On lira iyidir işte...

— On lira sırf benim hakkım valde... 50 liralık cezayı sildiriyoruz. Ama üç defa telefon ettim. 75 niye cebimden çıksın?...

— Peki öyleyse... Al helâl olsun...

Kadın parayı uzattı. Adam bozukluklan yelek cebine, kâğıt parayı da cüzdanına yerleştirdikten sonra kahveye doğru yürüdü. Belediyenin ceza yazdığı başka müşterileri beklemiye başladı.

Adnan VELİ

※

Mal!

Sokakta sıkı ve dekolte giyinmiş hoppa bir kadına lâf atarken polis kolundan yakaladı:

— Ayıp değil mi sana? Lâf atıyorsun...

Herif, zilzurna sarhoşmuş. Eski usul, yerden kandilli bir temenna çaktıktan sonra:

— Bey ağabey, dedi, sen de insaftan gel... Böyle mallara söz atmıyalım da içimize mi atalım?.

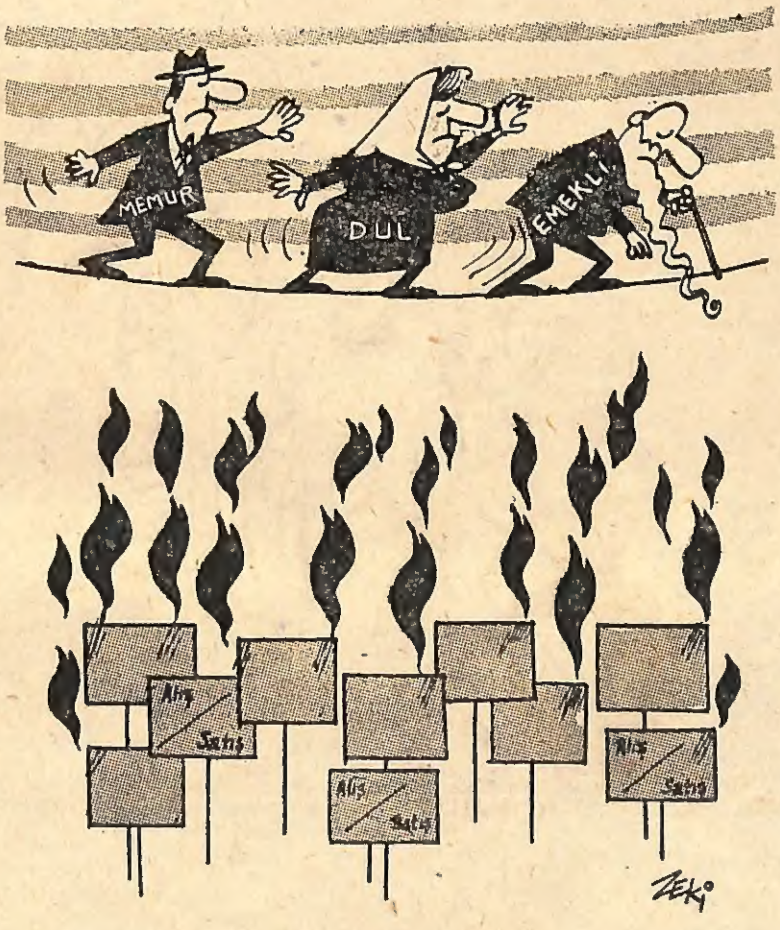

Sırat Köprüsü!

Tiryakı Sözleri

Pek tabiî olmaya gelmez, terbivesiz derler. Pek samimî olmaya gelmez, saygısız derler!

※

Hakikî zarif, zarifliğinden habersiz görünür!

※

Aşk, kalbimizin saygısız misafiridir: Bize sormadan gelir, bize sormadan gider!

※

Çocuk, küçük yaştayken baş ağrısıdır. Büyüdükçe yürek çarpıntısı olur.

※

Yalanı söküp atmadan hakikati dikmeğe kalkışma: Tutmaz!

※

İyiliği yalnız iyiler anlar, fenalığı herkes!

※

Herkes parlamak ister ama tutuşmak tehlikesi olmasa!

※

Güzel fikir, doğru olmasa bile hoşa gider.

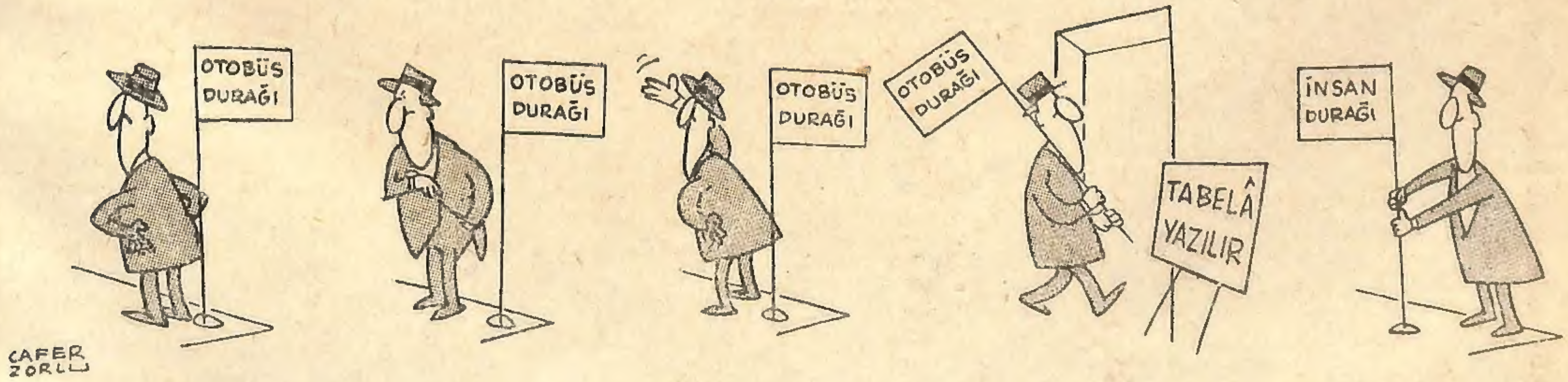

YAZISIZ!

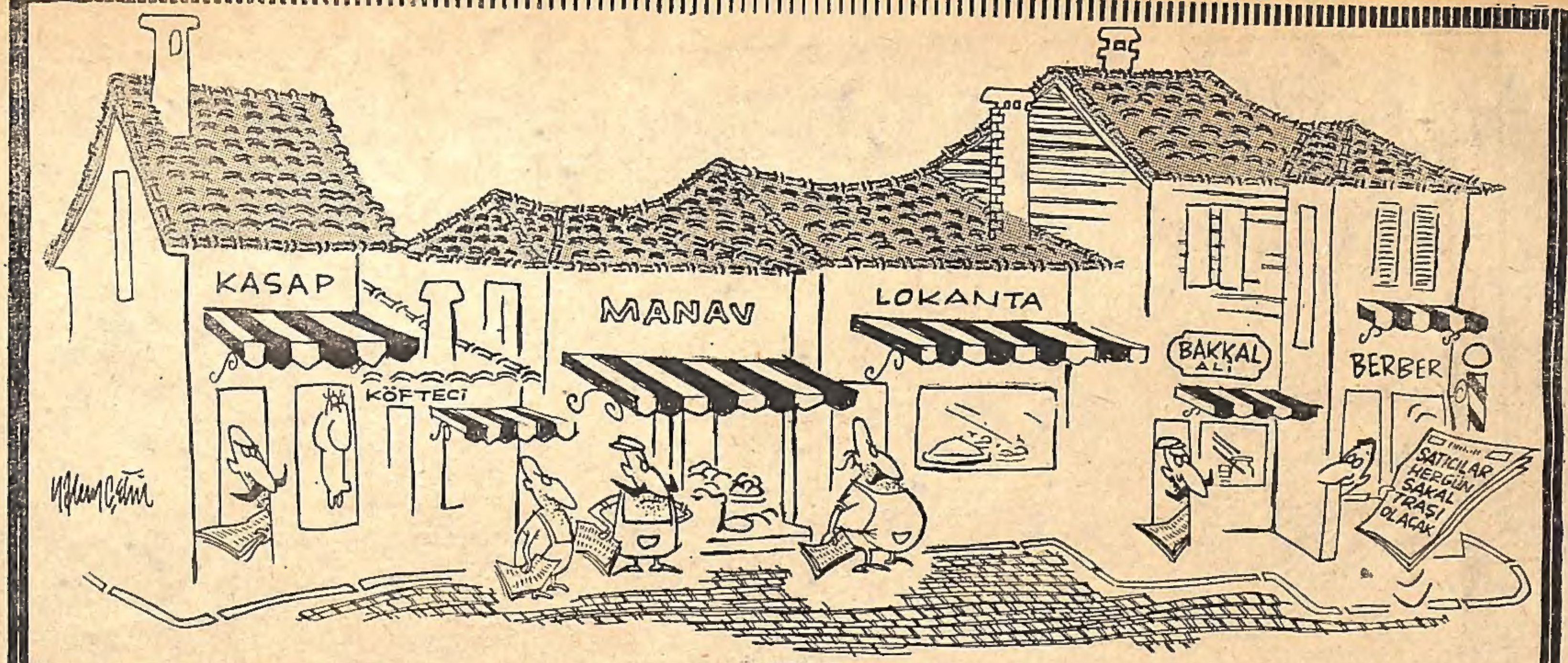

YAZISIZ

GÜVENEVLER KOOPERATİFİNİN BİNBİR DAVACISI VAR -GAZETELER-

-İNŞALLAH BİNBİR GECE MASALINA DÖNMEZ...

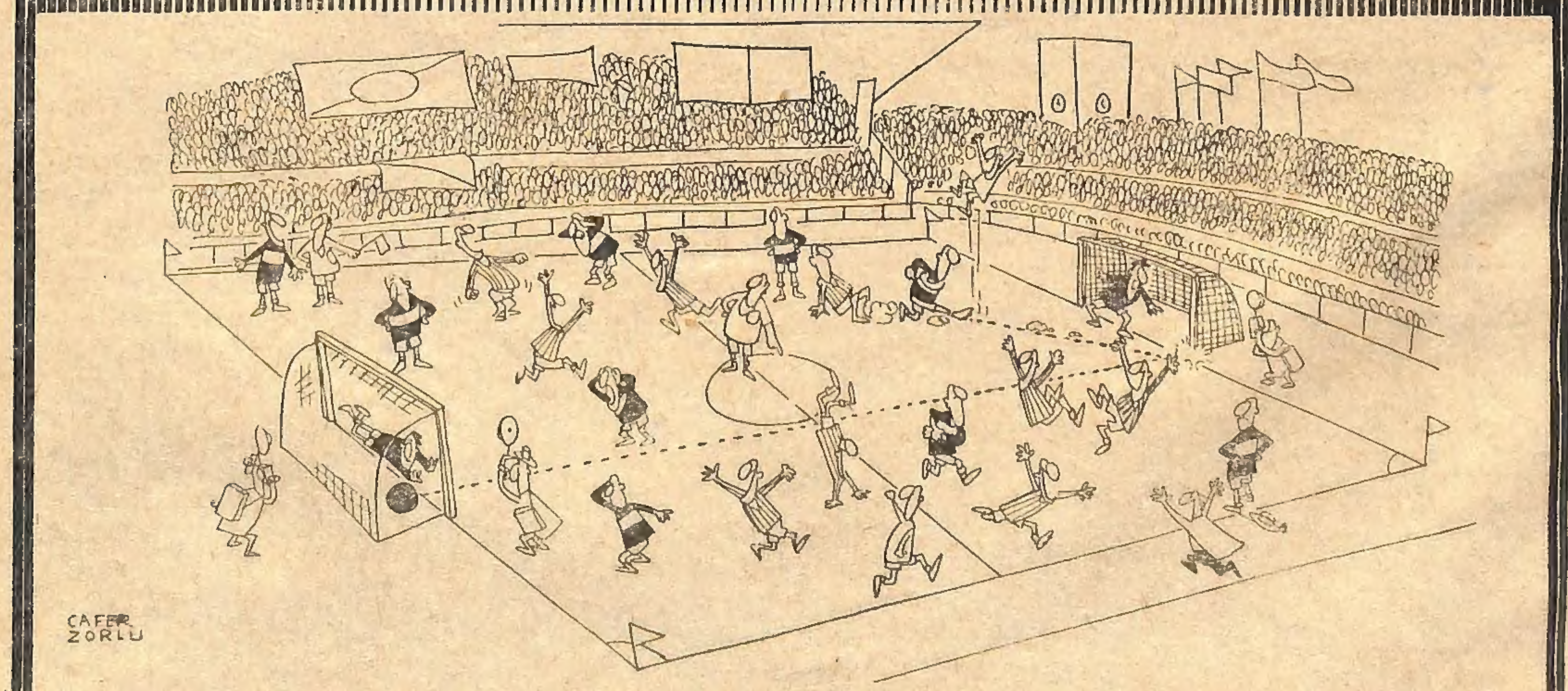

YAZISIZ

HIRSLI POLİTİKACILAR
10
TURHAN SELÇUK
AZ LÂF ÇOK AŞ
İNÖNÜ KALKMIŞ ŞİMDİ DE KAYSERİYE GİDİYORMUŞ. NEDİR BU ADAMDAN ÇEKTİĞİMİZ. NE DİYE OTURMAZ BİR YERDE-
O HAK SADECE SAİDİ KÜRDİYE TANINMIŞTIR. PAŞAYI KAYSERİYE SOKMAYACAĞIZ
İCAP EDERSE ORDUYU KULLANIN. DEMOKRAT PARTİ DEMEK DEVLET DEMEKTİR. MUHALEFET HER GÖRÜNDÜĞÜ YERDE EZİLMELİDİR...
İNÖNÜ KANUNSUZ MÜDAHALELERİ BERTERAF ETMİŞ KAYSERİYE GİRMİŞ VE ANKARAYA DÖNMÜŞTÜR. POLİTİKAYA ALET EDİLEN ORDUDAN İSE İSTİFALAR BAŞLAMIŞTI...
KAYSERİ HADİSELERİ ALEYHİMİZDE OLDU NAMIK. SEN YALAN MÜTEHASSISI OLDUN BİR TEBLİĞ HAZIRLA, RADYOLARDA OKUT SAF VATANDAŞLAR İNANSALAR BİLE KÂRDIR
ZIRT ORDA, VIRT BURDA BEN BUNUN ÖNÜNE GEÇMESİNİ BİLİRİM. BİR TAHKİKAT KOMİSYONU KURACAĞIM VE..
KOMİSYONA OLAĞANÜSTÜ HAKLAR TANINMIŞ, GAZETECİLER VE MUHALİF TANINANLAR SORGUYA ÇEKİLMEĞE BAŞLANMIŞTI. ARTIK SEÇİM LÂFI EDİLMİYORDU...
BEN KOMİTACIYIM. TECRÜBEM FAZLADIR. MUHALİFLERİ VE GAZETECİLERİ İMHA EDECEĞİZ. ORDUDAN SİLÂH İSTERİZ. AVİÇİN DERİZ. PARTİZANLARA POLİS ELBİSELERİ DAĞITIRIZ...
AZ LÂF ÇOK AŞ
BRAVO EFENDİM. YAŞAMAK İÇİN ÖLDÜRMEK LÂZIM. TABİAT KANUNUDUR BU!
ÜSTLERİNDE GİYECEK ELBİSELERİ OLMAYAN BİRTAKIM METELİKSİZLER BİZİM GİBİ BAVULLAR DOLUSU ELBİSESİ OLAN, HAVYAR YİYİP VİSKİ İÇEN TORUN TORBA SAHİBİ İNSANLARI TENKİDE CÜRET EDİYORLAR. OLMAZ. DEMOKRASİ DEĞİLDİR BU. BUNDAN SONRA KOMİTACI GİBİ HAREKET EDECEĞİZ...
TURHAN
BEN ASKERLİK YAPMADIM ÖMRÜMDE FAKAT KOMİTACILIK YAPTIM. BUNUN FAYDALARINI BUNDAN SONRA GÖRECEĞİZ. FARUK TUNCA GİBİ ASKER KAÇAKLARI HİÇ OLMAZSA KOMİTACILIK ÖĞRENMELİDİRLER. KOLTUKLARIMIZDA BU SAYEDE EBEDİLEŞECEĞİZ.
GİDİŞAT BİLHASSA AYDIN SINIFIN HOŞUNA GİTMİYOR AKLI BAŞINDA KİMSELER ENDİŞELENİYORLARDI...
ANAYASA DIŞI KANUNSUZ İŞLER ALLAH SONUNU HAYRETSİN
KUŞ KADAR AKIL YOK BU ADAMLARDA!
MECLİSTE İNÖNÜ KONUŞUR.
YANLIŞ YOLDASINIZ. DURDURUN BU GİDİŞİ. AKSİ HALDE D.P. GRUPU DA MES'UL OLACAKTIR.
MENDERESE DİL UZATAMAZSIN
BİZ ONUN SAYESİNDE CEPLERİMİZİ DOLDURDUK
VARSA YOKSA MENDERES
İN AŞAĞI PAŞA!
GİDECEKSİNİZ HEM DE FENA GİDECEKSİNİZ. SİZİ BEN BİLE KURTARAMIYACAĞIM.
NEREYE GİDECEĞİZ PAŞAM? HEYBELİYE Mİ YOKSA BÜYÜKADAYA MI?..
UZAKLAŞTIRIN MECLİSTEN BU ZATI
FENER GALATASARAY MAÇINDAN HABERİN VAR MI BAHADIR?
27 NİSAN TAHKİKAT KOMİSYONU BARDAĞI TAŞIRMIŞTI. İLK TEPKİ ÜNİVERSİTELİ GENÇLER ARASINDA GÖRÜLÜR. TOPLANAN TALEBELER DAĞITILMAĞA ÇALIŞILIR...
İLİM
TOKATLAŞMIŞ OLAN D.P.NİN YETERLİ ELİ BU SEFER BİR İLİM ADAMININ YÜZÜNDE PATLAMIŞTI.
GELECEK SAYI: MİTİNGLER VE İHTİLÂL

— Hay Allah razı olsun, bir haftadır susuzduk!

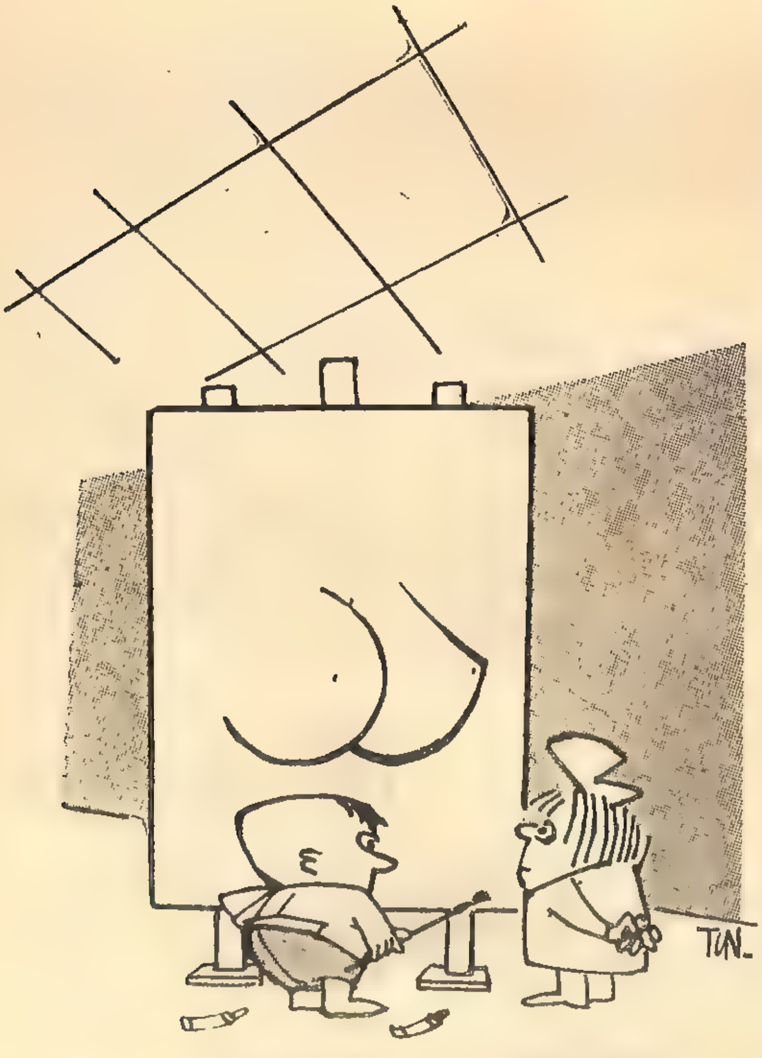

Harika çocuk — Kadını ancak bu kadar düşünebiliyorum!

KUVVET İmtihanı

KORKUNÇ kuvvetiyle övünüyordu İhsan. Kılığına, kıyafetine bakılacak olursa buna pek de inanmamazlık edilemezdi. Boylu boslu bir delikanlı idi. Çevik gibi görünür, iyi dans ederdi.

Mine çok sevimli bir dul kadındı. Birbirleriyle tanıştıkları gün Mine yeşil bir elbise giyiyordu. Mine bu yeşil elbisesini sayılı günlerde giyerdi. Çünkü bu yeşil elbise onun yeşil gözlerine fevkalâde yaraşırdı ve o ne zaman bir toplantıya giderken yeşil giyse o gün orada başarı kazanmak ve bir kaç kalbi yakmak niyetinde olduğuna şüphe edilemezdi.

İşte yine o pazartesi günü Nazanın çayında yeşil elbiselerini giyerek yakacak gönül ararken karşısına İhsan çıktı. İhsanın bir çok kadın muvaffakiyetleri vardı. Ve çabucak ateş alacak olan öyle samandan bir gönlü de yoktu.

Fakat kabahat bu tirşeye kaçan elbisede mi, zehir gibi ışıldayan yeşil gözlerde mi idi? Ne oldu? Esasen her aşk böyle başlar. Hattâ uzun bir başlangıcı olanlar bile. Çünkü insan sevdiğini kendiliğinden itiraf ettiği güne kadar hiç bir şeyden haberdar değildir.

Ve İhsan, bir gün gördü ki, Mineye fena halde tutulmuştu. Mine hafifmeşrep bir kadın değildi. Yalnız bir kundakçı gibi ateş yakmağa, yangın yapmağa hevesi vardı. Yoksa bunun sonuçlarını hiç ödemek istemezdi. Nitekim bu işte fena halde ilerlemiş olan İhsan birdenbire genç kadının kendisine soğuk bir muamelesini gördü:

— Aman rica ederim Bay İhsan. Ben kendi kendine yaşıyan dul bir kadınım, eğer şimdiye kadar ciddiyetimle yaşamamış olsaydım, bu gün cemiyetteki bu itibarımı muhafaza edebilir miydim?

İhsan, ömrünün sonuna kadar bekâr kalmıya niyet etmişti. Fakat bu inatçı red üzerine, evlenmenin aleyhinde olmasına rağmen Mineyi almaya karar verdi. Fakat bu fettan kadın bu işe de yanaşmıyordu.

— Ben sizi iyi tanımıyorum, dedi, benim evleneceğim adamda aradığım bir takım meziyetler vardır. Bakalım bunlar sizde var mı? Meselâ birincisi sabırlı mısınız?

— Evet, dedi, bunu zannederim anladınız.

— İkincisi yalancı mısınız?

Bunu beklemekliğim, tecrübe etmekliğim lâzım... Fakat üçüncüsü, üçüncüsü çok mühimdir. Bence çok mühim, acaba kuvvetli misiniz?

İhsan güldü ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

— Rica ederim, benim kocamın korkak ve kuvvetsiz olmasına tahammülüm yoktur. Birinci kocamdan ayrılmaklığıma sebep budur. Bir gün sokakta yanlışlıkla bir adamın ayağına bastı. Adam hiddetlendi. Sokak ortasında, benim yanımda o adamdan dayak yedi. Sonra bana ne dese beğenirsiniz: «E, ne yapayım? O benden kuvvetli idi» demesin mi? Tasavvur ediniz, bir kadın için yanındaki erkeğin dayak yemesinden duyulacak küçüklüğü tasavvur ediniz!.

— Fakat ben kuvvetliyim.

— Hayır, bunu gözlerimle görmem lâzım.

— Nasıl isbat edeyim?

— Elbette bir sırası gelir.

— O zamana kadar?

— Her halde kendimi sizin nişanlınız sayamam!...

Bir kaç gün sonra idi. Beraber bir otomobil gezintisine çıktılar. Aksi tesadüf, otomobil yol ortasında bozulmasın mı? Bu yüzden trafik aksamış, otobüslerin ve başka otomobillerin geçmesine mani olmuştu. İhsan yerinden atladı:

Fırsat bu fırsat, diye düşünüyordu. Otomobili iter, ve ona kuvvetli olduğumu isbat ederim!

Ve otomobile olanca kuvvetiyle dayandı. Terzilerin elbiselere ilâve ettikleri geniş omuzlar çok güzel, fakat, bu gibi işlerde faydası yoktu. Bir kere daha itti. Mine de otomobilden atlamış ona bakıyordu. Fakat bu defa da faydası olmadı. Bu ara oradan sporcu bir delikanlı geçiyordu. Onlara baktı, yanlarına yaklaştı, ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine koyar gibi otomobilin içine atı, kollarını sıvadı, avuçlarının içine tükürerek:

— Ha babam!

Dedi ve otomobile dayandı. Kocaman otomobil bir tüy gibi yerinden oynadı, öne doğru itildi ve trafik tıkanmaktan kurtuldu. Bunu gören İhsan, buna önem vermemiş bir tavırla:

— İnsan zor kullanırsa elbette olur! dedi.

Mine kahkahalarla gülüyordu.

Bir hafta sonra Mine, devam ettiği toplantılarda o güçlü kuvvetli sporcu gençle görünmeye başladı. Güzel dul kadın önüne gelene onu nişanlım diye takdim ediyordu.

KARTAL

*

Armudun iyisi!

Sofrada genç ve güzel misafiriyle bir arada yemek yiyorlardı. Ev sahibi, karısiyle lâtife etmek istedi:

— Karıcığım... Ne güzel duruşun var. Tıpkı olgun bir armuda benziyorsun...

Karısı işi lâtifeye boğarak işaret parmağını tehdit makamında salladı:

— Armudun iyisini kimlerin yediğini söyleyim mi?

YAZISIZ

CİMRİLİK YARIŞMASI

Amerikan kulüplerinden biri milletlerarası bir «Cimrilik Yarışması» tertiplemişti. Bu yarışmaya katılanların gönderdikleri, gündelik yaşayışlarına dair fıkraları sunuyoruz:

Amerikan!

Bayan Sam'ın gözleri rahatsızdı. Muayene eden doktor gözlük kullanmasını tavsiye etmiş ve bunu yapmadığı takdirde kör olmak ihtimali olduğunu ilâve etmişti.

Mister Sam, karısına bir gözlük almak zorunda kalmıştı. Onu karısına verirken yalvardı:

— Aman sevgili karıcığım, bunu ancak görülmeğe değer bir şey olduğu zaman kullan!.

İtalyan

Marietta bir tiyatronun gişesinde çalışıyordu. Günün birinde kocası ağır bir hastalığa tutuldu. Doktorlar, durumunun tehlikeli olduğunu söylemişlerdi. Marietta çalışma zamanı gelinceye kadar yanında kalıyor, ona bakıyordu.

O gece kocasının hastalığı büsbütün artmıştı. Buna rağmen kadıncağız işini bırakmamıştı. Sokağa çıkarken yataktaki kocasına seslendi:

— Bruno ben tiyatroya gidiyorum, öleceğini hissettiğin vakit, son nefesinle muma öflemeyi unutma...

Fransız

Emil, gece yarısına kadar, oğlunun eve dönmesini beklemişti. Gelince, sert sert sordu:

— Bu saate kadar nerede idin?

— Bir kız arkadaşımla, gezmeğe gitmiştim.

— Her halde bu gezme sana pahalıya oturmuştur.

— Hayır... Bin beş yüz frank gitti, o kadar...

— Çok para değil doğrusu. . Delikanlı omuzlarını silkti:

— Ne yapayım baba kızın çantasında yalnız o kadar para vardı!

Alman

Orta yaşlı bir Alman işçisi yolda giderken karşısına bir turist çıktı:

— Pipomu yakmak için bir kibrit lûtfeder misiniz?.

Alman işçisi, cebinden kibrit kutusunu çıkarıp turiste uzattı.

Turist, kibrit kutusuna bir göz attı ve piposunu yakmadan cebine koydu. Sonra ona tuhaf tuhaf bakan Almanın elini sıktı:

— Tebrik ederim Her, şansınız var, dedi. White Star kibritini kullandığınız için yüz sterlin kazandınız.

Ve hâlâ şaşkınlığı geçmiyen Almana yüz sterlinlik bir çek vererek ilâve etti:

— Ben kullandığınız kibrit fabrikasının mümessiliyim, şehrinize yeni geldim. Fabrika müdürü, bana ilk rast geldiğim adamın bizim kibritleri kullandığını gördüğün takdirde ona yüz sterlinlik mükâfat vermemi emretmişti.

Alman işçisi, çeki cebine koyduktan sonra, yanından uzaklaşmak isteyen turistin koluna yapıştı:

— Mister, bizim kibriti geri vermeyi unuttunuz.

Selâmi M. YURDATAP

Başlamış bitirmiş!

Bayan A. K. kocasına bir kazak örüyordu. Fakat bu kazağın örülmesi, haftalardanberi sürmekte ve bu yüzden evin işleri görülmemekte idi.

Kocasının artık canına tak etmişti:

— Daha bitmiyecek mi? İllallâh artık...

Bayan A. K. iyimserdi:

— Bitti demektir. İki kolu kaldı.

— Bitir onları da, biraz ev işlerine de bak!

İki gün sonra idi. Kocası sordu:

— Kollar, bitti mi?

— Evet, ikinci kol bitti...

— Peki, birincisi nerede?

— Kollara, ikincisinden başladımdı...

YAZIŞIZ

— Ahmet Üstün'ün, Sevim'in fıkraları açık fıkralardı. Ben bir deli fıkrası anlatayım. Suya sabuna dokunmıyalım.

Mediha DEMİRKIRAN

Yeşili...

Tımarhaneye bitişik evde oturan yaşlıca kadıncağız papağanlara meraklıydı. Evinde cins, cins ve renk, renk papağanlar vardı. Sabah akşam onlarla vakit geçiriyor, eğleniyordu. Günün birinde açık bıraktığı kafesten biri yeşil, diğeri kırmızı iki papağan tımarhanenin bahçesine uçup bir ağaca kondular.

Kadın çılgına döndü. Hemen başhekime koştu:

— Aman, doktor bey, papağanlarımı isterim...

Başhekim, kadınla birlikte bahçeye çıktı. Papağanlar hâlâ ağaçtaydı. Oradan ağaca çıkmasını becerecek bir deli buldular. Adam ağaçta kırmızı papağanı tutup aşağı uzattı, sonra inmeye başladı.

Başhekim sordu:

— Evlâdım yeşili niye almıyor sun?

Deli, çok bilmiş bir tavırla söylendi:

— O, daha olmamış doktor bey!

*

— Hep memleket türküleri çalıyoruz madem. Fıkramız da memleket fıkrası olsun.

Nida TÜFEKÇİ

Yüz lira!

Vakti evvelde Yahudinin biri Kayseri'ye gitmiş. Kayseri'de Yahudilerin barınamadıklarını bildiği, bunu merak da ettiği için Kayserililerle boy ölçüşmek, zekâ ve kurnazlığını göstermek niyetindeymiş. Bir kahveye oturmuş, bir kaç Kayserili ile ahbaplık kurmuş. Sonra da:

— Beyler, demiş, sizinle bir bahse girelim. Siz bana bir sual sorun bilemezsem yüz lira vereyim. Ben size sorayım bilemezseniz beş lira verin.

Oturanlardan biri derhal kabul etmiş:

— Soruyorum, demiş, yerde iki ayaklı havada dört ayaklı... Nedir?

Yahudi, düşünmüş, bilgisini yoklamış, bulamamış. Tayyare dese olmaz, kuş dese değil. İnsan dese uçmaz.

Çıkarmış yüz lirayı:

— Al canım, demiş, bilemiyeceğim.

Sonra da pek tabiî sormuş:

— Kuzum, nedir bu?

Kayserili neşeli neşeli gülmüş:

— Al birader, şu beş lirayı, ne olduğunu ben de bilmiyorum!

— İstediğim fıkrayı anlatacağım öyle mi? Öyleyse bir deli fıkrası anlatayım.

Neriman A. TÜFEKÇİ

Kitap...

Tımarhanede bir deli elinde bir kitapla arkadaşına yaklaşır, der ki:

— Kardeşim bir kitap yazdım. Şuna bir göz gezdir bakalım.

İkinci deli, kitabı alır, bir müddet bakar, sonra:

— Kitap güzel ama pek çok şahıs var.

Birinci deli kitabı hırsla alır ve bir üçüncü arkadaşına götürür Ona da ayni şeyi söyler. O da kitabı alır, evirir çevirir. Sonra:

— Güzel kitap ama ehemmiyetli şahıslar pek çok. Romanın samimiyetini bozuyor.

Arkadaşlarına sinirlenen deli, kitabı alır ve onların tenkidini beğenmez, doğru baştabibin odasına gider. Kapıyı vurur ve içeriye girer. Gayet nazikâne:

— Sayın baştabibim bir roman yazdım. Arkadaşlara gösterdim. Deli oldukları için bir şey anlamadılar. Size getirdim lûtfen okuyun ve hatalarımı söyleyin der.

Kitabı eline alan baştabip bağırır:

— Ulan bir haftadır arıyorum. Nereden aldın bu telefon rehberini?..

— Türk'ü anlamak için türkü dinlemek gerek.

Şemsi YASTIMAN

İhsan!

Beyin evine iftira gelenler dağılmış, Bektaşi ile bir imam sona kalmışlardı. Cömertliği tutan bey imama sordu:

— Hocam tütün içer misin?

— Hâşâ, efendim. Mekruhtur ağzıma koymam.

— Ya rakı?

— Sümme hâşâ! Haramdır, yanıma yaklaştırmam.

— Ya kadın kız filân!

— Estağfurullah efendimiz, kulunuz öyle günahkâr şeylere el sürmem.

Konak sahibi çıkardı, imama bir altın bahşiş verdi. Sonra dervişe döndü:

— Erenler tütün içer misin?

— Eyvallah sultanım!

— Ya rakı!

— Eyvallah sultanım!

— Kadın kızla aran nasıldır?

— Buldum mu aramızdan su sızmaz.

Bey çıkardı Bektaşiye de beş altın verdi. Bunu gören imamın gözleri büyüdü:

— Aman efendimiz, dedi benim gibi müslümana bir altın ihsan buyurdunuz, şu herife beş altın verdiniz.

Bey cevap verdi:

— Tütün içmezsin, rakı içmezsin, kadın kızla başın hoş değil. Senin ne masrafın olacak.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Çocuk aklı!

Haylaz İnanç tırnaklarını yediği için annesi sık sık ihtar eder, tırnaklarını yemeğe devam ederse karnının şişeceğini, hastalanacağını söyliyerek onu bu huyundan vazgeçirmeye çalışırdı.

Bir gün İnanç'la annesi, tren yolculuğunda hâmile bir kadınla aynı kompartımana düşmüşlerdi. İnanç kadına bakıp bakıp gülüyor. Kadın sıkılıyor, şaşırıyordu. Durumu farkeden annesi çocuğa çıkıştı:

— Ne gülüyorsun oğlum ayıptır.

İnanç, tekrar gülümsedi:

— Anne, ben bu hanımın ne yediğini biliyorum!...

A. NEMUTLU

Hemen...

Hollywood'un sanatiyle olduğu kadar cimriliğiyle de şöhret yapmış bir rejisörü büyük bir ziyafet (!) verir. Bütün kalbur üstü artistler burada. Hazırlanmış olan yiyecekler o kadar havadan - sudan şeyler ki, ziyafet biter, dâvetliler sofradan aç kalkarlar. Rejisör dâvetlileri kapıda uğurlarken Şarlo'ya:

— Yakında yine yemeğe beklerim. Tekrar ne zaman yiyebiliriz?

Deyince, sofradan aç kalkan Şarlo derhal cevabı yapıştırır:

— Hemen şimdi yiyebiliriz.

M. Bülent KUVVET

Bayan Aymur ile Bay Buyur
ÇİZEN Yalçın Çetin
EEE!.. SONRA?
AZİZ BEY! YAZIYI GÖNDERECEKSEN GÖNDER... MAKİNE SENİ BEKLİYOR YANİ
PATRONUN SESİ
VAKTİNİZİ ALDIM. BEN GİDİİM, SİZ DE YAZINIZI YAZIN ARTIK
BOŞ VER YAZIYA... BU SERÜVENİN SONUNU DİNLEMEZSEM ÇATTADANAK ÇATLARIM YAHU... PARAYSA PARA VERELİM
HANİ HİÇ PARAN KALMAMIŞTI ?!..
SEN MERAKLANMA, ŞİMDİ BULURUM
ALLO!.. AKBABA MI.. BANA YALÇINI VERİN
NE ?!! BAY BUYUR'A VERECEK PARAN MI KALMADI... BEN NERDEN BULİİM ABİ. BU ROMANI BEDAVA ÇİZDİĞİM YETMEMİŞ GİBİ ŞİMDİ DE ÜSTELİK Mİ VERECEĞİZ... PEKİ, Bİ ŞEYLER YAPARIZ
AMAN NE YAP YAP BUL KARDEŞİM. YOKSA ROMANA DEVAM EDEMEYİZ. HERİF ANLATMIYOR
ALIN İŞTE... EV KİRASINI ÖDİİM DİYE BORÇ ALMIŞTIM. ONU VERİYORUM
NEREDE KALMIŞTIK
YAŞA!
UZATMIYALIM AZİZİM... BEN ANAMIN KAYDINI ÇIKARİİM DERKEN VERGİ KAÇAKÇILIĞI SUÇUYLA ARANIYORSUN DİYE ENSELEDİLER
DEVAMI VAR

ÖLÜLERİ diriltan ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu

— 27 —

Fransız ordusunun, Austerlitz ve İena galibi tarafından sevk ve idare edildiğini haber alınca, düşmanların, hiç şüphe yok, rengi atacaktı. Almanlar, belki de, kendilerinde pek acı hâtıralar bırakan bu adamın eline bir daha düşmemek için şimdiden silâhı elden bırakmağa karar vereceklerdi.

Yazık ki Cassignol, ne kadar büyük âlim olursa olsun, budala değildi. Napoléon'u kumandan olarak baştakilere kabul ettirmenin muazzam güçlüklerle karşılaşacak bir teşebbüs olduğunu kavramakta gecikmedi. Ama işi başka yoldan bir tecrübe etmeyi düşünmüş, Napoléon'u prens yeğenine göndermişti.

Prens, amcasının Fransayı kurtarma azmini duyunca, bu büyük belâyı başından atmak için hemen bir çare aradı ve buldu.

— Tamam, amcacığım, dedi. Fransayı kurtarmak istiyorsunuz, değil mi? Çok mükemmel bir fikir bu... Sizi tebrik ederim... Yalnız, ne var, bu hususta bana pek güvenmeseniz iyi edersiniz... Sizi bu bakımdan işinize fazlasiyle yarayacak birine tavsiye etmek isterim... Meslekdaşım Alberic Frasson'a.

Napoléon sert sert sordu:

— Kim bu Alberic Frasson?

— Nasıl? Tanımıyor musunuz?

— Nasıl tanıyayım? Ben giderken o belki daha yeni geliyordu.

— Alberic Frasson, hayatını sizin hayatınıza vakfetmiş bir tarihçidir, amca.

— Ya, öyle mi? Benim tarihimi yazarken zırvaladığı olmuş mudur, dersin?

— Şu kitaplığa bir göz atar mısınız? Bu kitapların hepsi sizin şanlı şöhretli hayatınıza tahsis edilmiş eserlerdir.

Napoléon kalktı, kendi hakkında yazılmış tarihî eserlere bir göz gezdirdi: Napoléon'un gençliği, Napoléon'un ailesi, Napoléon'un el yazıları, Napoléon'un metresleri, Napoléon'un elbiseleri... Kütüphanenin saflarında, bu tertip belki daha otuz tane büyük cilt duruyordu.

Hiç şüphe yok, Napoléon için bu koca koca ciltleri yazmış olan adam, onu bir Tanrı gibi karşılayacaktı.

Napoléon rahatlamıştı:

— Pekâlâ, dedi, Alberic Frasson'a haber verin, ziyaretine gideceğim... Umarım ki beni kendi akrabalarımdan daha alâka ile karşılar... Neyse!... Tekrar tahta çıkacak olursam, sizi sarayımda, lâyık olduğunuz mevkie getireceğime emin olabilirsiniz.

Prens hiç bir mevkie yükselmek niyetinde olmadığı için, yüreğinden:

— İnşallah çıkamazsın! temennisini geçirdi, telefona sarıldı.

Bu arada, Fransız akademisi üyesi mösyö Alberic Frasson, evinde istirahat ediyordu. Münakaşa kabul etmez tekeli elinde bulunan büyük Napoléon'u bu sefer de acaba hangi tarafından ele alıp evire çevire bir daha yazabilirim, diye düşünüyordu. Bir yandan da yeni patlak veren harbin, kârına kesat getirmesi ihtimâliyle üzülüyordu. Bu yeni harp yeni bir kumandan ortaya çıkarıp Napoléon'un şöhretini basurabilirdi. Kara kara düşünüp dururken telefon çaldı.

— Allo! Siz misiniz, prens hazretleri?... Nasılsınız, iyi misiniz? Çiçekleriniz ne âlemde?... Nasıl nasıl?... Geri mi geldi?... Yok canım!... İmkânsız bir şey bu!... Efendim?.. Doktor Cassignol mü?... Allah Allah!... Demek, ciddi bir işmiş!... Beni görmeğe mi gelecek?... İşte bu felâket!... Vaziyet kötü, tabii!... Ne diyelim, bilmem ki!... Tevkif ettirseydiniz, keşki!... Cesaret edemediniz mi?... Yazık olmuş!... Çünkü malûm ya, ben...

Mösyö Alberic Frasson, telefonu elinden, atarcasına bıraktı. Başına gelen bu hal korkunç bir şeydi. Napoléon dirilmişti. Bu durumda ne yapabilirdi?

Demek, bu doktor Cassignol denilen sersem herif Napoléon'u diriltmişti. Bu müthiş gerçek karşısında kendisi, Alberic Frasson zavallısı, ne yapabilirdi şimdi?

Bir kere, mademki Napoléon dirilmişti, hem de dipdiri oradan oraya geziyordu, o takdirde kendisine hacet kalmıyordu. Asıl fenası, kitapları artık işe yaramaz hale geliyordu.

Daha kötü bir ihtimâl vardı ki onu akla getirince, bunlar, yanında hiç kalıyordu.

Öyle ya, Napoléon'un aklına eser de bu kitapları okumağa kalkarsa, işte bu, ölçüsüz bir felâket olurdu.

Alberic Frasson'un tüyleri diken diken olmuştu. Napoléon öfkeci herifin biriydi. Kendisinden bahseden kitapları okuyunca da öfkelenmemesine imkân yoktu. Öfkelenince de...

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşleri Müdürü: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI ★ İdarehane: Belediye, Klod Farer Cad. 8 - 10, D. 3 ★ Telefon: 22 18 11

Eski Türk Mizahı

Yalan!

BAZI karı kocalar vardır ki ilânihaye «yeni evli» vaziyetinde yaşarlar. Yine bazıları da vardır ki, erken kocayan gençler gibi, yeni evliliğe, haftası geçmeden veda ederler. Bir kere, karı koca arasında alışkanlık olmıya görsün. Arkasından, behemehal, bıkkınlık ta gelir. Ve bu iki şey, tıpkı demire musallat olan pas gibi, aşkı her gün biraz daha kemire kemire, nihayet öldürür. Aşk öldükten sonra da, dostluk bir efsanedir. Karı koca birbirine ya âşık olur, ya lâkayıt.

Abdülkerim Bahir bey karısı Hümeyra hanıma, o gün:

— Sen istersen, Hayırperverler cemiyetinin tenezzühüne git... Ben evde oturup çalışacağım...

Dediği zaman, âşıklıktan, lâkaydiliğe intikal ediyordu. Hümeyra hanım bilâ tereddüt, cevap verdi:

— Peki canım! Fakat kendini çok yorma, emi? Akşama doğru çık, biraz hava al.

— Olur. Şöyle Şişliye doğru uzanırım. Lâkin, sen, gideceksen, acele et. Sonra yetişemezsin.

Hümeyra hanım, pudra pomponunu süratle yüzünde, gözünde dolaştırdıktan sonra:

— Böyle yapayalnız gezmeğe gitmek te bana tuhaf geliyor, dedi.

— Çocuk değilsin ya?.. Biraz da hürriyete alış.

— Sen, bensiz sıkılmaz mısın?

— Ne yapalım? Bu günlük katlanırım.

— Öyleyse, Allaha ısmarladık canım!

— Güle güle, ruhum!

Hümeyra hanım, başına, cazbant davulunun çalparalarını andıran acaip bir şapka kondurdu; eldivenlerini giydi; çantasını da koluna takıp evden çıktı.

Üç dakika sonra, Bahir bey de sokağa fırlıyordu. Fakat, Şişliye doğru uzanacak yerde, Beyoğluna, kendisine o gün ve o saat için randevu vermiş olan Şadıman hanımı bulmağa gidiyordu.

Şadıman hanım, Bahiri günlerce yalvarttıktan sonra, kendisiyle birlikte, başbaşa bir Altınkum gezintisine gitmeğe razı olmuştu. Şimdi Beyoğlunda, pastacıda buluşacaklar, oradan da Bahirin hususî otomobili ile, dağdan Altınkuma gideceklerdi.

Bahir bey hem seviniyor, hem de tereddüt duyuyordu. Seviniyordu, çünkü Şadıman hanımın incecik vücudiyle kalın dudaklarını ötdenberi özlemekte idi... Tereddüt ediyordu, zira, karısına o gün, ilk defa ihanet edecekti. Kendi kendine cesaret vermek için, şöyle söyleniyordu:

— Adam, sende! Ha bu gün, ha yarın. Önünde, sonunda olacak değil mi?. Zaten, karısını aldatmak, onu sevmemeğe hiç bir zaman delâlet etmez... Bilâkis, insan lokantada yemek yedikten sonra kendi ahçısının kadrini nasıl daha çok bilirse, karısını aldattıktan sonra da, ona daha ziyade bağlanır... Kadınların aklı varsa, kocalarını hıyanete sevketsinler. Kabahatli bir koca, karısına çok daha düşkün olur...

Şadıman hanım, en zarif tuvaletini giymiş, pastacıda bekliyordu. Bahir beyi en tatlı tebessümü ile karşıladı. Otomobile binip, gittiler.

★

Akşam karanlığı, ağır, koyu renk bir battaniye gibi İstanbulun üzerine yayılıyordu. Bahir bey, Şadıman hanımı evine bırakmış, dönüyordu. Gönlünde hafif bir sıkıntı ile karışık nedamet vardı. Yine kendi kendine söyleniyordu:

— Yazık bana... Eğer bir daha Şadıman adını ağzıma alırsam, iki olsun! Safi kemik... ve deri... Kadının bu derece sıskası da çekilir şey değil. Neresini beğenmişim acaba?...

Bu esnada, otomobil sıkıştı; bir kaç saniye durmağa mecbur oldu. Müvezziin biri, pencereden bir Akşam gazetesi uzattı. Bahir bey, çeyreği verip aldığı gazeteyi cebine soktu ve doğru evine gitti.

Hümeyra hanım henüz avdet etmemişti. Bahir bey derin bir nefes aldı. Zira bu saate kadar nerede geciktiğini, karısına izah edemiyecekti. Salondaki kanapenin üzerine çöktü, gazeteyi açtı. O anda gözüne bir başlık, bir de haber ilişti. Hayırperverler cemiyetinin tenezzühü geri kalmıştı. Son dakikada, bunu gazete ile alâkadarlara ilân ediyorlardı.

Bahir bey, kendi kendine sordu:

— O halde, Hümeyra, bu geç vakit nerelerde dolaşıyor, acaba?...

Derken, kapı çalındı; Hümeyra hanım içeriye girdi. Çok yorgun, âdeta bitkin görünüyordu.

— Öf! dedi. İyi ki gelmedin, Bahir!

— Nereye?

— Tenezzühe. Öyle sıkıldım ki, tarif edemem. Kalabalığın içinde bunaldım.

Bahirin rengi dönmüş, suratı asılmıştı. Karısının:

— Nen var? Ne oluyorsun?...

Sualine cevap vermeden, gazeteyi uzattı, fıkrayı gösterdi. Hümeyra hanımın, birden, dizleri kesildi. Hıçkırarak, olduğu yerde yığıldı.

Kocası, boyuna onu sıkıştırıyordu:

— Söyle... Nerede idin?. Söyle... Cevap ver!

Bahir bey, hakikati, ancak gece yarısına doğru karısının ağzından koparabildi.

Hümeyra hanım, evlendikleri günden beri dört yüz gram artmıştı. Buna fena halde üzülüyordu. Dostlarından birinin tavsiyesi üzerine, eline düşen kadınları fasulye sırığına döndüren bir masaj mütehassısına gitmişti. İşte, yorgun argın oradan geliyordu. Kocasının fazla zayıflığa muarız bulunduğunu bildiği için de, bu hakikati ondan gizlemek istemişti...

Bahir bey, bir an için o günkü, kendi kabahatini hatırladı. Kırk yıl düşünmüş olsa, bu kadar uygun bir yalan bulup kıvıramıyacağını düşünerek, karısının zekâsına hayran oldu. Ve tuhaf değil mi?.. Gönlündeki lâkayıtlığa bedel, yeniden, taze bir aşkın uyandığını duydu.

Ercüment EKREM

— Pastırmadan anlar mısın?...
— Elbette anlarım, her akşam tramvayla gidip geliyorum!..

Zümrütüanka!

İki dul kadın arasında:

— **İyi bir koca arıyorum: Namuslu, zeki, hamarat, sessiz bir genç istiyorum!**

— **İyi ama kardeş, bu meziyetlerin hepsini istersen dört kocaya varmalısın!...**

—KUZUM BAYAN, BİRBİRİMİZİ ÖLDÜRMEDEN ŞÖYLE SİZ ORTAYA OTURUN DA, BİZ DE İKİ YANINIZA OTURALIM...

Dünya Karikatürleri

—TEŞEKKÜR EDERİM, ARKA CEBİMDEKİ CÜZDANDAN HAKKIN NE İSE AL!..

—KOCAM AYRI ODADA YATMAYI TERCİH EDİYOR...
—YAA... KARYOLA ALTINDAKİLERİN HORULTUSUNDAN MI RAHATSIZ OLUYOR?..

Bu yılın DÖRDÜNCÜ ÇEKİLİŞİNDE

8

APARTMAN DAİRESİ

1 adet
100.000
LİRA

1 adet
50.000
LİRA

ayrıca 1585 kişiye
200.000
liralık
para ikramiyeleri

Son para yatırma günü: 19 EYLÜL

YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbaba

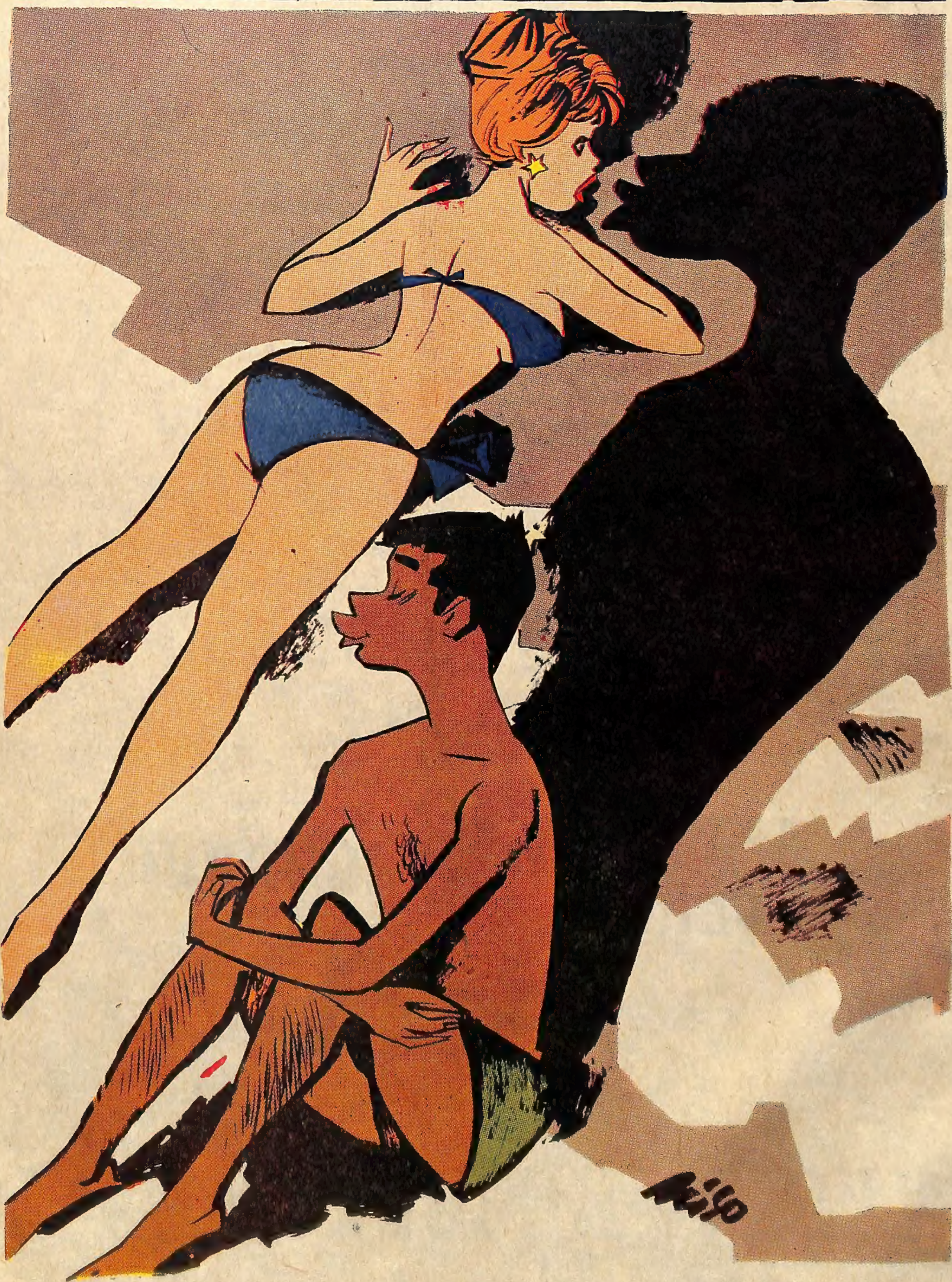

Bahtiyar gölge!